

Cửa Cấm

QUỲNH DAO

Lời Nói Đầu

Trước khi kể chuyện này, chúng ta cần phải nhớ lại những năm tháng xa xưa trước kia để tìm hiểu kỹ phong tục tập quán, tư tưởng trung hiếu tiết nghĩa của thời đại ấy, cùng những điều và những truyền thuyết hồi ấy người ta kiêng kỵ.

Con người thời ấy sợ ma quỷ, sợ hồ ly tinh, sợ thần; họ tin vào sự tồn tại của các loại ma quỷ thần linh.

Con người thời đó sợ lửa vì đa phần nhà cửa thời ấy đều làm bằng gỗ, hễ gặp lửa là không tài nào cứu được. Cơ đồ tan nát có khi chỉ do một tàn lửa gây ra. Trong Họa Mai Ký tôi đã nói đến lửa, ở đây tôi lại kể một chuyện khác liên quan đến lửa.

Con người thời ấy coi trọng tiết nghĩa, họ đưa ra tư tưởng "Trung thần không thờ hai chủ, liệt nữ không lấy hai chồng". Những chuyện về trung thần liệt nữ, nhiều không biết bao nhiêu mà kể và cho đến nay, người ta vẫn thuộc lòng như cháo chấy.

Cho nên lửa, ma quỷ, và mối tình chân thật của liệt nữ là những chất liệu cấu thành câu chuyện tôi kể hôm nay, một câu chuyện bí hiểm và ly kỳ.

Nếu bạn có thời gian rỗi rãi và không cảm thấy nhàm chán thì xin hãy nghe tôi kể.

Chương 1

Tên nàng là Hàn Xảo Lan, nhưng chàng vẫn gọi là Xảo Xảo.

Tên chàng là Bạch Nguyên Khải, nhưng nàng vẫn gọi là Khải Khải.

Nhà họ Hàn ở đầu thành, nhà họ Bạch ở cuối thành. Cả hai gia đình đều thuộc loại danh giá, đều có sân sâu vườn rộng, có dinh thự chạm trổ cầu kỳ, và lại có quan hệ họ hàng dây mơ rễ má rất xa. Vì thế, nhà họ Hàn và nhà họ Bạch đi lại với nhau khá thân thiết, và cũng vì thế mà Xảo Lan và Nguyên Khải từ nhỏ đã trở thành đôi lứa quần quýt bên nhau.

Trẻ con không tránh né, trẻ con cũng không giả dối, chúng chơi đùa với nhau, ăn uống với nhau, cùng học chữ, cùng đọc sách. Cô bé thường cùng mẹ đến nhà cậu trai, cậu trai cũng thường cùng mẹ đến nhà cô gái. Chúng cũng điên khùng, cũng bướng bỉnh, cũng cãi cọ, cũng ngoác tay thề tuyệt giao mãi mãi, rồi cũng lại ngoác tay giảng hòa với nhau... Song trong lòng, cậu bé trai biết mình yêu thích cô bé gái, cô bé gái cũng biết mình yêu thích cậu bé trai.

Lần đầu tiên hai đứa trẻ đến Hàn Thông viên là do cậu bé dẫn đường; lúc ấy cậu bé lên chín và cô bé lên bảy.

Giấu người nhà, cậu bé lẳng lặng dẫn cô bé lủi ra ngoài thành để tới tận vùng ngoại ô cách đó bốn dặm, dừng chân trước cổng khu vườn hoang dại, âm u và cô tịch. Nhìn khoang cổng um tùm dây leo và bức tường đỏ gạch đồ lờ cùng mấy cây thông cổ thụ vươn cành ra ngoài tường, cậu bé bảo:

- Nhìn kia! Đây chính là Hàn Thông viên của nhà anh đấy.

Cô bé nhìn khu vườn bỏ hoang đã lâu, cổ kiễng chân ngó thử xem bên trong có điều gì thần bí. Cậu bé giật tay bạn, bảo:

- Đi! Anh biết phía tường hậu của khu vườn có một lỗ hổng, chúng ta có thể chui qua được. Trong vườn rộng oi là rộng, có nhiều nhà cửa, lần trước anh cùng với anh trai chui vào xem rồi, anh sẽ đưa em vào tới mảnh vườn hoa có ma nhé.

Cô bé hơi co người lại và lắc đầu:

- Không, em sợ lắm!

- Sợ gì? Đang là ban ngày, ma quỷ không dám ra đâu! Lần trước các anh cũng không gặp ma! Mới lại đã có anh, anh sẽ bảo vệ em cơ mà.

- Anh không sợ ma à? - Cô bé nghi ngờ hỏi.

- Anh không sợ!

- Nhưng... nhưng... mọi người đều bảo Hàn Thông viên có ma thật, sợ Ồi là sợ, cho nên ông nội anh mới đóng cửa vườn lại và dọn vào ở trong thành.

- Ông nội anh nhát gan lắm, nếu là anh, anh chẳng dọn đi. Cái Hàn Thông viên này rộng hơn cả khu nhà hiện giờ của nhà anh, bên trong có mấy cái vườn, cái này nổi cái kia, đáng tiếc bây giờ đều mọc cỏ hết. Nghe nói trước kia tổ tiên nhà anh đã bỏ mấy chục vạn lạng bạc ra làm khu vườn ấy. Bây giờ bỏ không, tiếc quá! Chỉ tại ông nội anh nhát gan thôi!

- Thế ông nội anh đã trông thấy ma chưa? Nó như thế nào?

- Nghe nói có cả ma đàn ông và ma đàn bà, mặt xanh lè, trông sợ Ồi là sợ. Đêm nào nó cũng khóc cũng kêu, cũng đi, cũng thờ dài...

- Ồi cha cha, anh đừng nói nữa. Chúng ta đi về thôi.

- Đi về à? Em đã vào xem đâu?

- Em chả vào!

- Xảo Xảo, không ngờ em cũng nhát gan thế.

- Ai bảo em nhát gan?

- Thế thì vào với anh đi!

- Thôi được! - Xảo Lan nghiêng răng. - Vào thì vào.

Thế rồi hai đứa bé vòng sang bức tường phía sau và tìm được lỗ hổng giữa đám cây cỏ um tùm. Nguyên Khải bò lên trước rồi kéo Xảo Lan lên. Chỉ một bước nhảy, Nguyên Khải đã xuống được đám cỏ rậm rì dưới vườn, Xảo Lan chỉ còn biết nhảy xuống theo. Nắm chặt lấy tay Nguyên Khải, cô bé sợ sệt lấm lét nhìn khu vườn um tùm, âm u và rậm rịt cây cối.

Cây chen với cây, cỏ hoang mọc kín lối đi, trên lan can hàng rào đầy dây leo và gai góc, trong đầm sen ngày trước bèo nở đặc kín. Bàn đá, ghế đá và tiểu đình đều đầy bụi và mạng nhện. Nguyên Khải

kéo tay Xảo Lan cẩn thận rẽ qua bụi cây đầy gai và chui qua những cành cây thâm thấp. Sau đó Xảo Lan nhìn thấy những ngôi nhà chạm trổ, những lầu đài, lầu gác, cầu kiêu, hành lang mọc đầy rêu xanh. Tất cả, ngói xanh tường đỏ đều đã phai màu, nhưng vẫn có thể nhận ra vẻ sang trọng và cầu kỳ ngày trước. Cửa ngõ đều được đóng kín, lớp giấy bồi trên cửa sổ bị mưa gió làm mủn rách, rũ xuống khoang gỗ. Nguyên Khải dắt Xảo Lan bước lên những bậc thềm phủ kín rêu xanh. Toài người lên bậc cửa sổ, Nguyên Khải nói khẽ với Xảo Lan:

- Em nhìn bên trong mà xem!

Xảo Lan sợ hãi liếc nhanh vào. Bên trong nhà rất sâu, đồ dùng còn đủ cả, đều là những đồ gỗ nặng nề đầy bụi bậm và mạng nhện. Bốn phía gian đại sảnh, cửa kín như bưng, không rõ ẩn giấu bao nhiêu điều thần bí và khủng khiếp. Một cơn gió ào tới, tóc Xảo Lan dựng đứng cả lên, cô bé bất chợt rùng mình, nói nhỏ với Nguyên Khải:

- Thôi về đi! Chúng ta về thôi! Khéo mẹ em đang tìm em đấy!

- Nhưng em chưa được xem mảnh vườn có ma.

- Em không xem đâu!

- Thì em ở đây, anh đi một mình vậy!

- Ôi, đừng, đừng để em một mình, em cùng đi với anh vậy.

Nguyên Khải nhướn mày, vẻ thách thức, ngay cả trẻ con, đứa con trai nào lúc sinh ra cũng sẵn có máu anh hùng trong người.

Đi vòng qua ngôi nhà chính mới có thể thấy hết được vẻ đồ sộ của cái dinh cơ này. Sau khu rừng trúc um tùm là một dãy hàng rào thâm thấp, mấy bông hoa đỏ tươi vẫn nở giữa đám cỏ tạp nham nhiều loại. Phía trên dãy hàng rào có một khoang cửa nhỏ, trên tấm biển chằng ngang khắc ba chữ: Vi Vũ Hiên. Đi qua khoang cửa nhỏ là một mảnh vườn khác và một dãy nhà khác, cũng chạm trổ tinh xảo, cũng cũ kỹ và hoang lạnh như thế. Đi quá lên nữa, có một bức tường đá thấp tề tề, trên tường là một khoang cổng tròn trạm hoa, trên cổng cũng có tấm biển treo ngang đề ba chữ Ngâm Phong Quán, vào sâu bên trong là Vọng Tinh Lâu, Ngọa Vân Trai, Mộng Tiên Cư... rồi cuối cùng, hai đứa trẻ dừng chân trước một bức tường cao, cửa vừa dày vừa nặng được khóa bằng hai cái khóa to sụ, tấm biển trên cổng đề Lạc Nguyên Hiên. Trên cổng không rõ từ đời nào đã có người dán lên hai băng giấy nhưng đã bị nắng mưa làm phai màu, trên giấy vẫn còn những nét chữ mờ mờ nhưng hoàn toàn không nhận ra được. Đây là khu vực sâu nhất của Hàn Thông Viên, bốn bề cây cối rậm rịt, cỏ mọc lút đầu, ngoài tiếng gió xào xạc, tuyệt nhiên không có tiếng động nào.

Nguyên Khải nói nhỏ với Xảo Lan như sợ có ai nghe thấy:

- Ma quỷ đều ở bên trong khoang cổng này đấy. Cho nên mới gọi là Cửa Cấm.

Xảo Lan rùng mình, cô bé như van xin:

- Chúng ta đi ra thôi, nếu không ma quỷ hiện ra thì sợ lắm. Được không anh?

- Trên cổng có dán giấy niêm phong, ma quỷ không ra được.

- Nếu chúng không ra được thì tại sao ông nội anh lại phải dọn nhà đi?

- Chuyện đó thì... - Nguyên Khải không trả lời được. Đúng lúc đó có một cơn gió ào qua, từ trong cánh cổng vọng ra tiếng than thở náo nùng, ngay cả Nguyên Khải cũng thấy lạnh sống lưng. Nắm chặt tay Xảo Lan, cậu bé bất giác cảm thấy căng thẳng. - Đã xem rồi thì ra, đằng ngoài cổng cũng khóa, chúng ta không vào được!

Xảo Lan chỉ chờ câu nói ấy, cô bé vội quay ngoắt người, hai đứa theo đường cũ đi ra. Chúng qua hết cổng này đến cổng khác, hết khu vườn này sang khu vườn kia, cứ len lách qua những bụi rậm mà đi. Không hiểu sao, Xảo Lan luôn luôn cảm thấy phía sau có những bóng ma vô hình đuổi theo. Cô bé rảo bước vừa đi vừa chạy, Nguyên Khải phải bám gót đuổi sát phía sau. Cô gái chỉ cảm cố chạy, không để ý đến những hòn non bộ, những mạch suối, những đầm sen, những chiếc cầu cong cong, những mái đình nho nhỏ, những hàng lan can ngoắt ngoéo cùng cảnh bao la của khu dinh thự bỏ hoang này. Có lúc, cô bé nghĩ mình không thể chạy ra khỏi khu dinh thự, song cuối cùng, cô đã đến được chỗ tường hồng, cả hai lần lượt nhảy ra ngoài. Xảo Lan còn thở hắt ra thì đã bị ngay một bàn tay to tướng tóm lấy, cô bé hoảng sợ hét lên. Khi định thần nhìn kỹ thì hóa ra đây là A Lương, gia đình của nhà họ Bạch, người được cử đi tìm bọn trẻ. A Lương giậm chân nói lớn:

- Cậu chủ ơi! Điên hay sao mà dám dẫn cô bé đến tận đây! Không sợ ác quỷ ăn thịt cô cậu à?

- Ác quỷ! - Nguyên Khải không chịu - Thế ông đã trông thấy ác quỷ chưa?

- Mô Phật! Tôi chưa trông thấy, nhưng ông Căn Sinh, người ở của ông nội cậu, nói là đã nghe thấy

tiếng ma quỷ khóc.

- Chưa biết chừng đấy chỉ là tiếng khóc của cô hầu nào đó trong ngôi nhà. Ông ta già cả, tai nghe không rõ đâu.

- Há! - A Lương phì cười - Bây giờ mới già, có thể không thính tai nữa, chứ cái hỏi theo hầu ông nội cậu, ông ấy còn là một chú thư đồng. Thôi thôi, cô cậu ơi, mau mau về đi. Tôi tìm suốt cả buổi chiều! Nếu ông chủ biết cô cậu đến Hàn Thông Viên, thì cậu chủ tí hon ơi, cậu liệu hồn...

- Ông dám mách lão hủ? - Nguyên Khải quát.

- Thôi, tôi không mách đâu! Nhưng cậu chủ hãy hứa không bao giờ đến đây nữa nhé!

- Không đến thì thôi! - Nguyên Khải liếc sang Xảo Lan, lặng lẽ cười. - Em cũng đừng nói gì nhé, đây là điều bí mật của chúng ta.

- Em sẽ không nói! - Xảo Lan gật đầu.

- Ngoắc tay chứ?

Hai đứa trẻ cùng ngoắc tay.

Nhưng sau này hai cô cậu đến Hàn Thông Viên một lần nữa.

Chương 2

Hồi đến Hàn Thông Viên lần thứ hai, cậu bé mười lăm, cô bé mười ba.

Hai cô cậu cũng chui qua lỗ tường hồng. Vẫn không có gì thay đổi, có điều là cỏ mọc cao hơn, cây cối um tùm hơn, mạng nhện chằng dây đặc hơn, lâu đài và cửa giả đồ nát hơn, bụi bặm cũng phủ dày hơn. Chỗ nào cũng thấy cảnh rêu phong cổ đại. Lần này chúng không vào sâu bên trong vì con đường mòn đã bị cỏ cây gai góc phủ đầy. Chúng chỉ ngồi trên tảng đá lớn dưới lỗ tường hồng lặng lẽ ngắm nhìn cái dinh cơ hoang dã ấy.

- Anh nhớ hồi đến đây lần đầu, em rất sợ.

- Hồi ấy em còn bé. - Xảo Lan đáp. - Bây giờ em không sợ nữa.

- Tại sao?

Xảo Lan bưng miệng cười, khẽ đáp:

- Có anh, em không sợ. Nếu chỉ một mình, có lẽ em sợ lắm.

- Xảo Xảo, ma quỷ thì có gì mà sợ. - Nguyên Khải vừa nói vừa chăm chú nhìn Xảo Lan. - Anh không tin ma quỷ có thể hại người. Với lại, có anh bảo vệ em đây.

Anh ấy bảo vệ mình? Trước kia, anh ấy đã từng nói thế, nhưng không hiểu sao lần này cậu nói ấy để lại dư vị khác hẳn lần trước. Cách đây hai năm, cô bé đã học làm thơ, còn cậu bé thì đã nổi tiếng tài hoa. Năm mười ba tuổi, đang là tuổi then thừng, thế mà cô bé đã hiểu được nghĩa "đôi chim uyên ương" trong Kinh Thị Cờn cậu thì sao? Chuyện ấy cô không rõ, cô lặng lẽ liếc nhìn cậu bé, mặt mũi cậu sáng sủa, dáng dấp khôi ngô tuấn tú. Anh ấy bảo vệ mình ư? Hiện tại, tương lai hay suốt đời? Nghĩ thế, cô bé bất giác đỏ mặt.

- Em đang nghĩ gì thế? - Cậu bé hỏi, lòng bồi hồi xao xuyến.

- Em... đang nghĩ... nghĩ... về khu vườn lớn này - Cô bé trả lời lắp lửng. - Tại sao lại có ma quỷ?

- Nghe đâu từ hồi ông cố nội anh có một bà di rất trẻ và rất đẹp, nhưng lại mang lòng yêu thương một anh tú tài ở nhờ trong nhà, ông cố nội nhà anh bắt được nên buộc bà di phải đâm đầu xuống giếng, cái giếng ấy nằm trong vườn sau của Lạc Nguyệt Hiên. Ai ngờ anh tú tài kia cũng nặng tình quá, cũng đã thắt cổ tự tử ngay tại thư phòng. Từ đây ở Lạc Nguyệt Hiên bắt đầu có ma, ma đàn ông và ma đàn bà. Đến đời phụ thân của ông tổ nhà anh, bà nội của ông tổ ngược đãi một bà di, bà di cũng đâm đầu xuống giếng, từ đó ma quỷ càng hoành hành dữ dội. Rồi cô người hầu của ông nội anh không biết vì lý do gì cũng thắt cổ tự tử ngay tại cái đình nhỏ ở Lạc Nguyệt Hiên, người ta đồn đây là ma quỷ đòi nợ, cho nên ông nội anh mới quyết tâm dọn đi chỗ khác. Từ ngày dọn nhà vào trong thành đến giờ, không xảy ra chuyện gì nữa, nhưng chuyện ma quỷ ở Hàn Thông Viên, gần xa đều biết cả.

Xảo Lan nghe rất chăm chú, tâm trí cô bị thu hút bởi việc bà di bị bức nhảy xuống giếng. Chuyện cũ của một gia đình lớn lúc suy lúc thịnh, cô đã quen nghe rất nhiều. Đôi trai gái tự tử vì tình ấy liệu có mãi nguyên không? Hồn họ vẫn bay lượn vờn trong khu vườn này ư? Cô khẽ thở dài.

- Em làm sao thế? - Nguyên Khải cất tiếng hỏi.

- Em không sao cả. Anh có tin là có ma thật không?

- Nói thực anh không tin. Anh dám ở trong Lạc Nguyệt hiên, em tin không? Xem những con ma ấy làm gì nổi anh nào?

- Ôi, đừng, chớ làm thế! - Cô bạn vội can ngăn - Biết anh to gan là được rồi, tội gì phải mạo hiểm.

- Em sợ gì? Sợ anh chết à? - Nguyên Khải vừa hỏi vừa nghiêng đầu nhìn Xảo Lan, ánh mắt cậu dừng lại trên khuôn mặt non nớt và dịu ngọt của cô Xảo Lan lại đỏ mặt, gương mặt ửng hồng khiến Nguyên Khải tự nhiên cảm thấy lòng xao động. Có lẽ đây là giây phút đầu tiên cậu bắt đầu hiểu được thế nào là tình yêu nam nữ. Và cũng trong giây phút đó, cậu bất ngờ phát hiện thấy nét đẹp mới mẻ trên khuôn mặt đã quen nhìn từ khi còn bé của cô bạn gái. Ánh mắt cậu cứ dán chặt vào khuôn mặt ấy, không tài nào bút ra được.

- Em cấm anh không được nói đại! - Xảo Lan nhỏ nhẹ trách - Em không muốn nghe chuyện chết chóc.

- Nhưng... em có lo anh chết không? - Cậu cố ý trêu chọc, và chính cậu cũng không rõ tại sao mình lại trêu chọc cô như thế.

- Thôi được, sợ sợ! Anh bằng lòng chưa? Đừng nói chuyện chết nữa, được không? - Xảo Lan nói

liền một mạch, mặt càng đỏ tung bừng.

Cậu trai cười với vẻ mãn nguyện kỳ lạ:

- Anh nói cho em biết, anh không chết đâu. Anh sẽ bảo vệ em mãi mãi.

Mãi mãi! Hai chữ ấy thật kỳ lạ, nó biểu thị sự vĩnh hằng có giới hạn. Một cô gái mười ba tuổi hiểu sao được ý nghĩa của hai chữ ấy? Nhưng cô đã dễ dàng đỏ mặt. Sự trưởng thành thường đến một cách bất ngờ như thế chẳng, ai tránh được?

Thật vậy, chẳng ai tránh được. Đến năm mười sáu tuổi, cơ thể cô đầy đặn và xinh đẹp như hoa như ngọc. Cầm gương lên soi, cô cũng hiểu được mình có nhan sắc. Còn Nguyên Khải, năm mười sáu tuổi đã quý kỳ thi Hương và đỗ tú tài, chỉ còn đợi lên tỉnh để thi Hội. Từ cổ chí kim đã có biết bao giai thoại về tài tử giai nhân. Gia đình họ Hàn và gia đình họ Bạch đã đi lại với nhau từ lâu, lại là chỗ họ hàng xa, con cái họ đã chơi bời với nhau từ nhỏ, bây giờ chúng đã trưởng thành, đã không cãi cộ nhau, không còn lúc thì bỏ nhau, lúc lại giảng hòa với nhau nữa. Cả hai đều tỏ ra lễ phép, ngoài mặt thì có vẻ khách sáo và xa lánh, nhưng trong bụng thì cậu trai cứ ngắm nhìn cô gái và cô gái cũng nhìn lại cậu trai một cách bền lén thẹn thùng. Bao nhiêu cảm tình, bao nhiêu tâm sự đều được biểu đạt sâu sắc, đầy đủ và rất rõ ràng. Thế rồi một hôm, mẹ Xảo Lan tìm thấy một mảnh giấy trong hộp đựng đồ trang sức của con gái. Mảnh giấy viết:

Trong tay, anh vũ vàng

Trước ngực, phượng hoàng thêu

Liếc nhìn nhau chỉ mãi

Thà chung kiếp uyên ương

Chẳng cần cần vận, Hàn phu nhân cũng biết đây là nét chữ của chàng trai nhà họ Bạch. Cái kiểu tỏ tình vụng trộm thế nào còn ra thể thống gì nữa! Và lại, anh chàng mới kiêu căng tự phụ chứ! Hàn phu nhân gọi ngay con gái đến trước mặt nói cho một trận đến nơi đến chốn, Xảo Lan chỉ cúi gằm mặt, nước mắt lưng tròng, mặt đỏ bừng, lặng im không nói gì. Sau khi chỉ bảo đâu vào đấy, Hàn phu nhân giận dữ đe nẹt:

- Từ giờ trở đi, tao không đưa mày đến nhà họ Bạch, và cũng không cho phép cái thằng Nguyên Khải bén mảng đến nhà này nữa!

Như bị sét đánh ngang tai, Xảo Lan hoảng hốt ngẩng lên liếc nhìn mẹ một cách bối rối và cầu khẩn. Nàng không dám biện bạch, không dám hé răng, không dám cãi lại, nhưng nước mắt ứa ra, trông thật nẫu lòng nẫu ruột! Hàn phu nhân cố ý không ngó ngang tới, bà đứng lên đi ra, vừa đi vừa dọa:

- Bây giờ tao phải sang nhà họ Bạch nói cho anh chàng ấy biết thế nào là luân lý!

- Mẹ! - Lúc này Xảo Lan mới hoảng hốt kêu to như van xin.

- Không phải nói nhiều! Mày hãy ở nhà đóng kín cửa mà nghĩ kỹ đi!

Mẹ đi rồi, còn lại một mình, Xảo Lan ở lì trong phòng thêu của nàng và khóc tức tưởi suốt cả buổi chiều, lòng nàng đau như dao cắt, đầu óc nàng trĩu nặng âm u, nàng đứng ngồi không yên, chẳng biết đối phó ra sao nữa. Cô hầu Tú Cẩm hiểu rõ tâm sự tiểu thư, nhưng không khuyên can được, cũng chỉ còn biết thở dài. Nàng vật vờ mãi mới hết được buổi chiều, Hàn phu nhân từ gia đình họ Bạch trở về. Bước vào phòng con gái, mặt bà vẫn vênh váo và lạnh như tiền.

- Xảo Lan! - Bà cất giọng nghiêm nghị.

- Dạ, thưa mẹ con đây! - Xảo Lan khỏ sở và lo lắng đáp lời mẹ, nàng không dám ngược mắt lên.

- Tao vừa mắng cho thằng Nguyên Khải ấy một trận.

- Trời ơi! Mẹ. - Xảo Lan khẽ thốt thành lời, mặt vẫn cúi gằm.

- Tao cũng đã nói chuyện với bác Bạch trai và bác Bạch gái của mày.

- Ôi, mẹ! - Xảo Lan lại kêu lên, lệ đã long lanh khóe mắt. Nàng xấu hổ, nàng sợ sệt hay cảm thấy bất lực? Hàm răng nhỏ và đều đặn của nàng cắn chặt lấy môi.

- Hai nhà đã quyết định không cho phép chúng mày gặp nhau cho đến khi... - Bà mẹ không nỡ làm khổ cô con gái đã đau khổ tột độ, cuối cùng, bà nói bật ra miệng - cho đến khi kết hôn.

- Ôi, mẹ! - Xảo Lan kinh ngạc thốt lên. Nàng vội ngẩng mặt, nhìn mẹ với ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa sung sướng qua hai giọt lệ. Không tin điều mình nghe là sự thực, nàng chỉ còn biết giương cặp

mắt chờ đợi nhìn Hàn phu nhân.

Hàn phu nhân cũng không kìm nén được, bà vừa cười vừa nói với con gái:

- Ngọc ơi là ngọc, tâm tư con thế nào chả lẽ người làm mẹ không biết sao? Từ lúc con còn nhỏ, mẹ và bác Bạch gái của con hẹn với nhau là gả con cho Nguyên Khải, cho nên mới để cho các con chơi với nhau. Có điều các con còn nhỏ, mẹ không tiện nói. Bây giờ các con khôn lớn cả rồi. Vừa này mẹ đến bàn với bác Bạch con, mừng 4 tháng sau là ngày hoàng đạo tốt lành, hai nhà sẽ chính thức đính hôn. Còn cưới thì phải đợi hai năm nữa, khi con tròn mười tám tuổi mới lo liệu được. Mẹ giữ con ở thêm với mẹ hai năm để dạy con phép tắc hầu hạ mẹ chồng! Mẹ thu xếp thế có được không hở con? Có hợp với ý con không?

- Ôi, mẹ! - Xảo Lan khẽ gọi rồi gục đầu vào ngực mẹ, để những giọt nước mắt thấm ướt vạt áo Hàn phu nhân.

- Trông kìa! Lớn từng này còn làm nũng mẹ. - Hàn phu nhân vừa cười vừa bắt chợt đưa tay lên dụi mắt - Cái thằng Nguyên Khải ấy kể cũng tốt số, có cô con gái mơn mớn như hoa thể này mà mẹ cũng phải cúng cho nó. Có điều Xảo Lan này, mặc dù hai đứa đã chính thức là vợ chồng chưa cưới, nhưng hai cô cậu không được gặp nhau đâu nhé. Đừng để cho người ta nhòm ngó dị nghị, hiểu chưa?

- Mẹ, mẹ bảo sao con nghe vậy! - Xảo Lan lí nhí trả lời, không dám ngẩng mặt khỏi ngực mẹ.

- Mẹ bảo sao con nghe vậy à? - Hàn phu nhân vừa buồn cười vừa bực - Nếu mẹ gả con cho cái cậu cóc ghẻ của ông lão họ Trương bán vải bên kia, xem con có chịu nghe không nào.

- Kìa, mẹ! - Xảo Lan lại gọi, giọng lí nhí, nũng nịu và giận dỗi.

Hàn phu nhân ôm nàng cười.

Chương 3

Lễ ăn hỏi được tiến hành như đã định.

Từ hôm ấy, Xảo Lan không đến nhà họ Bạch và Nguyên Khải cũng không đến nhà họ Hàn nữa. Song trái lại, bố mẹ của hai người năng đi lại với nhau hơn, họ thông báo cho nhau biết tình hình gần đây của đôi trẻ. Xảo Lan càng ngày càng xinh đẹp, cặp mắt trong như nước hồ thu, lông mày mềm mại như lá liễu, lại thêm làn da mịn màng trắng nuột... Chả trách nhan sắc của nàng được truyền tụng khắp trong thành. Còn Nguyên Khải ngay từ nhỏ đã là một cậu bé xinh đẹp và khôi ngô tuấn tú, chàng cũng mỗi ngày một khôi ngô hơn. Chàng lại có đức tính ngang tàng, không chàng trai nào trong thành địch nổi. Vì thế cuộc hôn nhân của hai gia đình họ Hàn và họ Bạch trở thành giai thoại trong thành phố. Hồi ấy, đầu phố cuối ngõ đều truyền tụng một bài về sau đây:

Đầu thành họ Hàn,
Có nàng Xảo Lan,
Cuối thành họ Bạch,
Có chàng Nguyên Khải,
Hàn Bạch một nhà
Tài tử giai nhân.

Đôi bạn trẻ tuy không gặp mặt nhau, nhưng nghe thấy bài về ấy, nhớ lại những ngày đùa nghịch với nhau, mừng rỡ đến niềm hạnh phúc nay mai, họ cũng thấy mát lòng mát dạ.

Xảo Lan bắt đầu bận rộn chuẩn bị đồ cưới, thời ấy người ta quy định, một nàng dâu tài cán sau khi về nhà chồng phải tặng cho mỗi người trong gia đình bên đó, bắt kể lớn bé, mỗi người một món vật dụng do tự tay mình làm ra. Nếu là nam giới, thì tặng túi đựng tiền hoặc quạt có tua, nếu là nữ giới, thì tặng giày vải và túi đựng hương. Nhà họ Bạch rất đông người, ngoài các bậc cô bác cha chú, còn anh chị dâu, em gái và hai đứa cháu, phải may về thêu thùa ngày đêm không xuể, huống hồ thứ nào cũng tỉ mỉ từng đường kim mũi chỉ, một đôi giày vải cũng phải làm hai tháng mới xong. Xảo Lan cảm cái thêu thùa, nắn nót từng ly từng tí, với một tình cảm âu yếm, ngọt ngào. Nàng bận rộn trong tâm trạng mừng vui, ngây ngất. Nàng nghĩ đến tương lai và tâm niệm mơ ước đến tương lai. Nàng đang mong chờ cái tương lai ấy! Song tương lai ai mà lường trước được.

Thoắt cái đã hết một năm, Xảo Lan đã bước sang tuổi mười bảy, chỉ còn một năm nữa là đến ngày cưới. Song chính vào lúc ấy, một tấm bi kịch hoàn toàn bất ngờ đã xảy ra như sét đánh ngang tai.

Lúc ấy đang là mùa hạ, không khí hầm hập như rang, đất đai khô cằn, vào một đêm như thế, dinh cơ nhà họ Bạch bỗng bùng cháy dữ dội. Dinh cơ nhà này lại lớn, nhà cửa dày đặc, lửa cháy lan rất nhanh, nhà này sang nhà kia, không có cách nào dập tắt được. Đêm ấy dân chúng toàn thành đều trông thấy ánh lửa nhà họ Bạch, đỏ rực cả một góc trời. Mọi người trong nhà họ Hàn cũng nháo nhác. Nhìn về hướng có lửa cháy, lòng dạ Xảo Lan hẫng hụt. Hàn phu nhân miễn cưỡng an ủi con gái:

- Chưa chắc là dinh cơ nhà họ Bạch, có thể là nhà hàng xóm. Làm gì có chuyện dữ đến với nhà ấy như thế.

Nói thì nói vậy, nhưng bụng vẫn lo ngay ngáy. Nhà họ Hàn sai phái cả đám gia nhân, người thì đi hỏi han, người thì đi cứu hỏa, một giờ sau, người đi hỏi tin phóng ngựa quay về, vừa thở hổn hển vừa báo:

- Cháy nhà họ Bạch! Tất cả chỉ còn là một bể lửa, chúng con cố xông vào mà không được. Hàng xóm láng giềng và cả phố cùng đổ đến, nhưng không đủ nước, sông lại ở xa, nước giếng mức rất chậm, không tài nào cứu được!

- Còn người thì sao? - Ông già họ Hàn chồm lên hỏi - Nhà cửa thì chẳng ngại, nhưng người có cứu được không?

- Trong lúc nhốn nháo hỗn loạn, con không được rõ.

- Nhanh nhanh đi hỏi xem nào! Mang theo tất cả gia đình! Cứu người trước cái đã, hiểu chưa?

- Dạ vâng, thưa ông chủ.

Người ngựa phóng vụt đi. Xảo Lan và Hàn phu nhân tựa vào nhau, an ủi lẫn nhau, cùng lo lắng, cùng đau đớn. Suốt đêm gia đình họ Hàn không ai chợp mắt. Cả nhà đứng trên lầu, ngược mắt nhìn ánh lửa phía cuối thành. Mãi đến bình minh, ngọn lửa mới dần dần giảm xuống. Xảo Lan lo lắng

như kẻ mất hồn, ước sao có được đôi cánh, bay thẳng đến nhà họ Bạch. Nhưng nàng là phận gái, lại là nàng dâu chưa về nhà chồng thì làm sao đến đấy được. Đám gia nhân được phái đi, mãi không thấy dẫn xác về. Xảo Lan lòng lộn đi lại trong phòng, nàng giậm chân, nàng thở dài và mắng nhiếc bọn gia nô vô tích sự. Nhìn con gái như thế, ông già họ Hàn càng lo lắng hơn. Thấy trời đã sáng, ông bèn đích thân cưỡi ngựa đến tận nơi hỏi thăm. Chuyển đi của ông chiếm mất ba giờ đồng hồ, mãi đến gần trưa, ông mới đưa đám gia nhân về, mặt mũi tái mét và phờ phạc. Hàn phu nhân sốt ruột chạy ra hỏi chồng:

- Thế nào hả ông?

- Toàn bộ dinh cơ đều cháy rụi. - Ông già họ Hàn đau đớn trả lời vợ.

- Còn người? - Hàn phu nhân hỏi hồi hả.

- Xảo Lan, con vào phòng đi. Cha cần nói chuyện riêng với mẹ con.

Xảo Lan hãi hùng liếc nhìn cha, một dự cảm chẳng lành dâng đầy lòng nàng. Không dám hỏi thêm, nàng rút về phòng riêng, quỳ thụp xuống trước giường, cầu thần phật phù hộ và ngậm ngậm thẻ bói:

- Nếu chàng chết, thì Xảo Lan này cũng chết theo chàng.

Nghe thấy vậy, cô hầu Tú Cẩm giật mình, buộc lòng phải lựa lời khuyên giải:

- Tiểu thư, dù có chuyện gì tiểu thư cũng nên nhìn xa một chút! Và lại, tình cảnh cũng chẳng tệ hại đến mức ấy đâu.

Xảo Lan im lặng không nói gì, nhưng lòng nàng đã quyết. Một khi đã có chủ định trong đầu, nàng không kinh hoàng nữa mà chỉ bình tĩnh đợi mẹ vào báo tin. Lát sau, Hàn phu nhân vào phòng, mặt bà tái nhợt, mắt đầm lệ, bà cầm cổ tay Xảo Lan:

- Xảo Lan, cha mẹ chồng con may mắn đều thoát chết, nhưng chị dâu chồng con đã chết, Nguyên Khải bị thương nặng vì xông vào cứu cháu. Cha con định đón cậu ấy về nhà ta, nhưng con là vợ chưa bước chân về nhà chồng, có nhiều điều bất tiện. Hiện giờ cả gia đình đang ấy đã được em trai của cha chồng đón về nhà. Nguyên Khải sống chết thế nào, chúng ta chưa thể nói chắc được, nhưng cậu ấy chưa đến mệnh chết, chúng ta chỉ còn biết cầu thần phật phù hộ cho cậu ấy.

Xảo Lan gật đầu, nước mắt trào xuống má, nàng quay nhìn ra cửa sổ và ngược mặt lên trời, cảm tạ thần phật! Kết cục chàng còn sống! Chỉ cần chàng sống được ngày nào là ngày ấy nàng còn hy vọng. Chẳng may nếu chàng chết, nàng quyết chí không sống một mình. Đã quyết chí như vậy, nàng tỏ ra bình tĩnh đến kỳ lạ. Nàng chỉ cất giọng nhỏ nhẹ:

- Mẹ, lành dữ thế nào cũng phải sai người đến thăm hỏi thường xuyên.

- Con ngốc lắm, chuyện ấy mà còn phải dặn. - Hàn phu nhân thở dài đứng lên - Thôi, con cũng đi nghỉ đi, sầu não quá ốm ra đây cũng chẳng giúp được gì cho Nguyên Khải, phải không nào?

Xảo Lan lại gật đầu. Bà mẹ thở dài một tiếng rồi đi ra.

Sau hôm đó là một chuỗi ngày kinh hoàng nối tiếp nhau, Xảo Lan ăn không biết ngon, ngủ không yên giấc, nàng hốc hác và tiêu tụy rất nhiều. Gia đình họ Hàn sai người đi thăm hỏi Nguyên Khải lúc thì báo sức khỏe chàng có sự chuyển biến tốt, lúc lại báo xấu đi, cứ thế dai dẳng gần một tháng trời. Cuối cùng, vào một hôm, người gia nhân được sai đi quay về chạy thẳng vào phòng ông bà chủ họ Hàn. Sau một hồi bàn kín khá lâu, Hàn phu nhân khóc sưng cả mắt đi ra. Vào đến phòng Xảo Lan, bà nói qua hai hàng lệ:

- Xảo Lan, mẹ không thể giấu con, chồng chọi được một tháng, cậu ấy không sống được nữa.

Xảo Lan quay mặt đi. Nàng vịn tay vào mép bàn, người chao đảo như sắp ngã. Cổ nàng tắc nghẹn, song nàng vẫn bình tĩnh nói với mẹ:

- Mẹ Ôi, con đã dự liệu trước chàng không qua được. Hay là chàng đã chết hôm có hỏa hoạn nhưng cha mẹ giấu con suốt một tháng nay?

- Xảo Lan! - Người mẹ nước mắt như mưa.

- Có phải thế không? - Xảo Lan bỗng quay người lại, trừng trừng nhìn mẹ với ánh mắt bùng rực. - Có phải thế không? Chàng đã chết từ trước? Chết ngay hôm xảy ra hỏa hoạn, nhưng các người sợ con không chịu đựng nổi, nên cố ý nói dối con, đến bây giờ mới nói cho con biết. Có phải thế không?

- Ôi, Xảo Lan con - Hàn phu nhân ôm ghì lấy con - Đẳng nào cậu ấy cũng chết rồi, con để ý chuyện chết trước chết sau làm gì, hả con?

- Cả tang lễ của chàng mình cũng không dự! - Xảo Lan lâm nhảm một mình - Nguyên Khải đã đi, ta còn sống làm gì? - Nói xong, nàng vụt mở ngăn kéo bàn, lấy ra một con dao nhọn, đâm ngay vào cổ.

Hàn phu nhân thét lên và cùng với cô hầu Tú Cẩm xông đến. Những cô hầu người ở khác nghe thấy đều chạy vào, giữ chặt Xảo Lan, cố giằng lấy con dao nhọn. Da cổ Xảo Lan đã thủng, may mà vết thương không lớn. Hàn phu nhân vừa băng bó cho con gái vừa khóc rất thảm thiết, bà bảo con:

- Xảo Lan, con hãy nghĩ đến mẹ. Năm mươi tuổi đầu chỉ sinh hạ được mình con. Con không có anh em trai, cũng không có chị em gái. Cha con và mẹ nâng con như nâng trứng, hứng như hứng hoa, tìm nơi chốn đính hôn cho con. Những tưởng chuyện nhân duyên trọn vẹn, ai ngờ cậu trai nhà họ Bạch đoản mệnh, gặp chuyện bất hạnh. Giờ con định theo cậu ấy xuống mồ, bỏ mặc cha mẹ tuổi già sức yếu cuối đời sống chết ra sao. Từ nhỏ con được học hành như con trai, nhìn xa hiểu rộng, lẽ nào con chỉ biết có nhà chồng, không nghĩ đến cha mẹ đẻ ra mình? Con chết dễ dàng, thế còn cha mẹ thì sao? Lẽ nào con để mẹ cùng chết theo con?

Những lời lẽ ấy thức tỉnh Xảo Lan, nàng nghĩ mình là con một, được cha mẹ yêu quý cưng chiều từ nhỏ. Bây giờ ông bà đều già, buồn vui không biết ngỏ cùng ai. Nếu mình phui tay ra đi, hai ông bà biết sống thế nào? Song Nguyên Khải đã chết, con tim mình tan nát, nếu không tìm đến cái chết, những ngày còn lại sẽ ra sao? Nàng suy tính trước sau, ngay lúc ấy cũng không biết cư xử thế nào cho đúng. Thấy mẹ nước mắt ràn rụa, nàng không kìm nổi, vội ôm lấy mẹ, cũng òa khóc theo.

Sau đó rất lâu, hai mẹ con mới thôi khóc. Sau cơn khóc lóc vật vã, Xảo Lan mệt lả cả tinh thần lẫn thể xác. Hàn phu nhân để Xảo Lan nằm xuống giường, còn bà thì ngồi bên cạnh, cố công nài nỉ:

- Con ơi, hãy nghĩ đến bố mẹ và hãy hứa không làm chuyện liều lĩnh nữa! Hứa với mẹ đi! Xảo Lan!

- Ôi... mẹ... mẹ... - Cổ họng nàng tắc nghẹn - Con biết làm thế nào... biết làm thế nào hở mẹ?

- Trước hết, con phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho lại sức, rồi mẹ con ta sẽ bàn soạn với nhau sau.

Xảo Lan bỗng sợ hãi, kêu lên:

- Mẹ! Mẹ đừng nghĩ đến việc gả con cho người khác.

- Chuyện ấy sau này mẹ con ta sẽ tính, được không? - Hàn phu nhân trả lời hàm hồ cho qua chuyện.

Xảo Lan chồm dậy, đôi mắt đã khóc cạn nước mắt của nàng dăm dăm nhìn mẹ như thiêu đốt. Nàng nghiêng rằng nói với Hàn phu nhân bằng một giọng kiên quyết, rõ ràng từng tiếng:

- Mẹ, con hứa với mẹ, con sẽ không liều thân nữa. Nhưng nếu mẹ bắt con lấy người khác thì không được đâu! Trung thân không thờ hai chủ, liệt nữ không lấy hai chồng! Kiếp này Nguyên Khải và con không lấy được thì con cũng phải lấy được ma của chàng! Cha mẹ đã gả con cho nhà họ Bạch, con quyết không làm dâu nhà họ khác.

- Thôi được rồi! Thôi được rồi! Con cứ nghỉ đi đã. - Bà mẹ khuyên giải. Bà quay đi và khẽ thốt ra tiếng thở dài. Quyết không lấy người khác! Mới mười bảy tuổi đầu, trẻ trung quá, cuộc đời con ở cả phía trước. Chuyện ấy còn đủ thời gian, lúc này không thể vội vã được. Thà cứ hứa qua quýt cho xong chuyện, chỉ cần nó đừng đại dột, rồi mọi chuyện sẽ dần dần đổi khác. - Mẹ hứa với con là không gả con cho ai nữa. Thôi ngủ đi con.

Xảo Lan nằm xuống, vết đâm trên cổ đang đau buốt, nhưng vết thương trong tim nàng càng đau buốt hơn, đau buốt đến nỗi không nghĩ ngợi nói năng được nữa. Cuối cùng, nàng lịm đi trong giấc ngủ nặng nề.

Chương 4

Xảo Lan lẫn ra ôm. Trật ôm kéo dài hơn ba tháng trời. Người trên kẻ dưới trong dinh phủ nhà họ Hàn đều không dám nhắc đến nhà họ Bạch và Nguyên Khải trước mặt nàng. Ba tháng sau, nàng dần dần hồi phục, song vẫn xanh xao, gầy còm và tiêu tụy. Nàng từ chối không chịu mặc loại váy áo có màu sắc rực rỡ, mà chỉ mặc đồ trắng. Nàng không tô son điểm phấn, mặc dù ở nàng vẫn hiện rõ vẻ đẹp thuần khiết và dung dị. Nhìn con, Hàn phu nhân vừa thương yêu, vừa xót xa tiếc nuối vì không có cách nào chữa lành vết thương lành cho con gái. Một hôm, bà làm như nửa cố ý nửa vô tình nói với con:

- Nhà họ Bạch dọn cả về Hàn Thông viên ở rồi.

Hàn Thông viên! Xảo Lan ngậy người ra. Bao nhiêu hồi ức của nàng đều liên quan đến cái Hàn Thông viên ấy! Lòng nàng như vừa có vết dao rạch nát, đau đớn không sao chịu nổi.

- Khu vườn ấy sao bảo có ma?

- Đồn là có ma, nhưng ngoài nơi ấy, nhà họ Bạch không còn biết ở đâu. Cứ ở nhờ mãi anh em họ hàng cũng không được.

Trầm ngâm một lúc, Xảo Lan mới cất giọng cảm khái:

- Nơi đó hơi lớn đối với gia đình ấy.

- Đúng vậy! - Hàn phu nhân tiếp lời - Mẹ cũng cảm thấy vậy. Tuy họ đã sửa sang dọn dẹp, nhưng trông vẫn âm u rậm rịt lắm.

- Ô, thế mẹ cũng đến đấy rồi à? - Xảo Lan vội hỏi.

- Mẹ đến rồi. Bác Bạch gái con hỏi mãi con, chưa chừng mai kia bác ấy đến thăm con cũng nên. Nghe nói con ốm, bác ấy quan tâm lắm!

- Dạ!

Nàng chỉ dạ một tiếng rồi ngồi im không nói. Nàng thần thờ nhìn cái giá thêu kê bên cạnh cửa sổ, trên giá vẫn còn cái rèm cửa thêu đôi nhạn mỏ nước bên mây đóa sen nở trong đầm. Đây là bức rèm nàng thêu để mang về nhà chồng làm quà cưới. Trông thấy con đỡ dần, thần sắc thắm hại, Hàn phu nhân không dám nói nữa, bà chỉ lắc đầu lặng lẽ lui ra.

Ba hôm sau, quả nhiên Bạch phu nhân đến thật. Trông thấy Bạch phu nhân, Xảo Lan vừa khóc vừa quỳ thụp xuống chân. Bạch phu nhân đỡ nàng dậy, rồi bà cũng đưa đôi mắt nhòa lệ xem xét khuôn mặt eo lá dịu dàng trước mặt và không kìm nổi lời than thở:

- Ôi thằng con trai bạc mệnh của bác!

Nghe thấy thế, Xảo Lan không sao nín nhịn được, nàng để cho hai dòng nước mắt chảy như mưa xuống má. Bạch phu nhân ôm lấy nàng và cũng khóc theo. Mãi sau, cả hai mới thôi khóc. Cô hầu bưng nước ra, hai người ngồi xuống đối diện với nhau. Lúc ấy Bạch phu nhân mới nắm tay Xảo Lan, bà nhìn nàng và cất giọng khản thiết:

- Xảo Lan!

- Bác! - Xảo Lan đáp lời.

- Bác đến thăm cháu và muốn khuyên cháu một điều.

- Bác dạy gì ạ? - Xảo Lan nghi hoặc ngẩng đầu lên.

- Chà! - Bạch phu nhân thở dài - Trông cháu xinh đẹp, đáng yêu như hoa như ngọc thế này mà thằng con bạc mệnh của bác không có phúc! - Vừa nói Bạch phu nhân vừa khóc thổn thức, mãi sau bà mới nói tiếp - Xảo Lan, cháu còn rất trẻ, lại mới chỉ ăn hỏi thôi chứ chưa về nhà chồng. Cháu chớ nên để tâm quá, mà không nghĩ đến chuyện cầu thân của người khác. Bác cháu ta là chỗ quen biết đã lâu, bác không thể nhìn cháu bỏ phí tuổi xuân để ở vậy vì Nguyên Khải. Cháu biết đấy, vợ chưa về nhà chồng không thể coi là thất tiết! Con ơi! Con hãy nghe lời bác.

Xảo Lan bật ngay dậy, mặt tái nhợt:

- Bác nói thế nghĩa là thế nào? Cháu là Hàn Xảo Lan, dù có kém cỏi cũng được học hành đôi chút, cũng biết thế nào là đạo lý của sự trinh tiết. Một khi đã đính hôn thì con người cháu thuộc về họ Bạch rồi. Bạch Nguyên Khải sớm qua đời, ấy là cái mệnh của cháu quá mỏng, cháu phải thủ mệnh. Nếu đi bước nữa thì còn gì để nói nữa? Bác ơi, lẽ nào Nguyên Khải chết mà bác không thêm nhận cháu làm dâu?

- Trời ơi, Xảo Lan, sao cháu lại nói với bác như thế? - Bạch phu nhân lại khóc - Có được nàng dâu

như cháu thì phúc đức cho nhà bác quá, ai ngờ thằng con trai của bác không đáng mặt nào.

- Đây là do trời định, bác ơi! Bác cũng đừng khuyên nhủ cháu nữa, lòng cháu đã quyết rồi, có điều bố mẹ cháu còn sống cả, cháu chưa thể theo Nguyên Khải xuống mồ được. Nếu bắt cháu lấy chồng khác, cháu chỉ còn một cách là chết.

- Xảo Lan! Xảo Lan! Sao cháu chỉ nghĩ đến cái chết như thế?

- Chẳng riêng vì tiết hạnh và đại nghĩa, cháu không thể cải giá được. - Xảo Lan quay mặt nhìn ra cửa sổ - Mà ngay cả về tình cảm riêng, cháu cũng không thể phản bội Nguyên Khải.

- Nhưng... nhưng... nó có còn sống nữa đâu!

- Chàng vẫn sống! - Mắt Xảo Lan nhòa lệ, giọng nàng quyết liệt - Chàng vẫn sống trong tim cháu, chàng vẫn sống trong lòng cháu.

Bạch phu nhân lặng đi một lúc lâu vì kinh ngạc. Thấy Xảo Lan không nhụt chí, không đổi thay tình ý, lòng cảm phục và tiếc nuối trong bà trĩu nặng. Bà đứng lên, rời khỏi phòng Xảo Lan để đi gặp Hàn phu nhân. Hai bà nói chuyện với nhau khá lâu và cả hai đều biết việc cải giá phải gác lại. Cuối cùng, Bạch phu nhân bảo:

- Cháu nó trẻ người non dạ, nói là thủ tiết, song qua một năm rưỡi, nỗi tiếc thương nhạt đi thì ý tình cũng sẽ đổi khác thôi mà. Bà chớ có vội, cứ từ từ rồi mọi chuyện sẽ ổn! Ôi chao, cháu nó quả là một đứa trẻ hiếm có!

Một năm rưỡi nói thì nhanh, nhưng ngày tháng lại trôi đi chậm chạp trong nỗi khổ đau thương nhớ. Xảo Lan đã đầy mười tám, nàng càng xinh tươi đẹp đẽ mê hồn. Thấy con gái đã hoàn toàn trưởng thành mà suốt ngày chỉ nhốt mình trong phòng, Hàn phu nhân đâm rối lòng rối dạ. Thế là, cái ý định cải giá lại trở dậy. Suốt ngày này tháng khác, hai vợ chồng họ Hàn luôn luôn khuyên giải, dỗ dành và thuyết phục Xảo Lan. Những lời khuyên giải, dỗ dành hết ngày này đêm khác ấy, kết cục cũng ép được Xảo Lan đi đến quyết định cuối cùng. Một hôm, nàng kiên quyết nói với bố mẹ:

- Con thấy ngày nào con chưa lấy chồng thì ngày ấy cha mẹ chưa chịu để con yên.

- Xảo Lan, con hãy hiểu lòng cha mẹ! - Hàn phu nhân nói với nàng.

- Vậy thì, cha mẹ hãy cho con về nhà chồng đi!

- Sao cớ Con bằng lòng rồi hả? - Hàn phu nhân reo lên sung sướng.

- Con chỉ bằng lòng về nhà chồng chứ không bằng lòng cải giá!

- Thế nghĩa là sao?

- Con là dâu của nhà họ Bạch, đã thủ tiết thì không nên thủ tiết ở nhà cha mẹ đẻ. Bởi thế hãy cho con về với nhà họ Bạch, để con được yên tâm thủ tiết ở nhà ấy. Từ xưa đã có người cưới bài vị của chồng, con không phải là người đầu tiên.

- Xảo Lan! - Bà mẹ hoảng hốt kêu lên - Con điên rồi hay sao?

- Con không điên. Con rất tỉnh táo và kiên quyết. Đã là người của nhà họ Bạch thì con phải về với nhà họ Bạch. Cha ơi! Cha đi nói với nhà họ Bạch chọn ngày đón con về bên ấy. Con sẽ thờ bài vị Nguyên Khải suốt đời.

- Xảo Lan! Xảo Lan! Con nghĩ kỹ lại đi. - Hàn phu nhân quát to.

- Không, con không phải nghĩ gì nữa. Lòng con đã quyết rồi.

Từ nãy đến giờ, ông già họ Hàn vẫn ngồi trầm ngâm, lúc này ông đột ngột đứng dậy cất giọng trầm tư:

- Thôi được! Con đã quyết thì cha cũng theo ý con, đưa con đến nhà họ Bạch!

- Kìa ông! - Hàn phu nhân dậy dậy - Ông cũng mất trí như nó rồi hay sao? Lẽ nào ông không nghĩ đến hạnh phúc của con gái?

- Hạnh phúc của nó nằm trong tay nó. - Ông già họ Hàn cất giọng thâm trầm - Đã ai biết hạnh phúc là thế nào và thế nào là bất hạnh? Chúng ta đành tùy nó thôi.

Thế là tháng chạp năm ấy, Xảo Lan cầm bài vị của Nguyên Khải để cử hành hôn lễ và bước chân về nhà họ Bạch.

Chương 5

Đây là đêm động phòng hoa chúc.

Đêm đã khuya. Cô hầu Tú Cẩm và Tử Yên đều đã ngủ yên trong gian phòng nhỏ bên kia tường, riêng Xảo Lan không tài nào ngủ được. Ngọn nến ngày cưới trên bàn thờ đã cháy hết một nửa. Ánh nến lay động trước làn gió lọt qua khe cửa vào phòng. Phía sau cây nến là bài vị của Bạch Nguyên Khải. Trên tường treo bức chân dung của chàng, tranh vẽ không được đẹp, dưới ánh nến trông nó có phần hư ảo.

Căn phòng Xảo Lan ở thuộc căn nhà sáu gian nằm biệt lập trong Vi Vũ viên. Kể cả người hầu người ở cộng với Xảo Lan nữa là năm. Nhà thì to, người thì ít, trông cứ heo hút vắng vẻ thế nào. Ngoài cửa sổ là rừng trúc, tiếng trúc lay tạo ra những âm thanh rì rào như tiếng kêu ai oán. Đêm nay không có vẻ gì là đêm động phòng hoa chúc. Không có sự hoan hỉ, không có khách chúc tụng, thậm chí không có cả chú rể. Gió đang gào, nến đang khóc. Xảo Lan ngồi tựa mình bên gối, không nén được tiếng thở dài, rồi nàng thủ thi một mình:

- Khải Khải ơi! Dưới xuôi vàng chàng có biết phải giúp đỡ em không? Chàng hãy giúp em sống qua những tháng năm đằng đẳng này! Khải Khải, chính chàng đã bảo sẽ bảo vệ em mãi mãi, thế mà chàng nỡ lòng bỏ em lại một mình?

Dường như để đáp lại câu hỏi của Xảo Lan, nàng bỗng dung nghe thấy có tiếng thở dài rất náo ruột kéo dài vẳng lên bên ngoài cửa sổ. Nàng đột ngột nhồm dậy, một luồng hơi lạnh chạy suốt sống lưng, trong lúc hoảng hốt, nàng sức nhớ đây là khu vườn có mạ Tiếng thở dài ngoài cửa sổ là của người hay của mạ Nàng ngồi ngay ngắn lại, làm ra vẻ không sợ sệt, quát hỏi:

- Ai ngoài cửa sổ thế?

Không có tiếng trả lời, bên ngoài lại lặng lẽ như tờ. Bị tiếng quát hỏi của Xảo Lan đánh thức, Tú Cẩm từ gian phòng bên cạnh chạy vào vừa dụi mắt vừa hỏi:

- Tiểu thư, có chuyện gì thế?

- Ồ... không... không có chuyện gì cả. - Xảo Lan trả lời.

Ngoài cửa sổ tiếng gió rì rào, rừng trúc lay động, vừa rồi chắc là tiếng gió, chẳng qua đây là nơi có ma quỷ, nên người ta dễ có cảm giác nhầm lẫn đấy thôi. Không để cô hầu sợ hãi, nàng cố làm ra vẻ mạnh bạo:

- Em ngủ đi!

Cô hầu ra rồi, nàng ngả người xuống gối, đêm đã khuya, cũng nên đi ngủ đi thôi. Mai còn phải dậy sớm để chào ông bà cô bác, nàng là nàng dâu mới cơ mà! Nàng lại thở dài, đầu ngả lên gối, lằn vải gối bằng gấm đoạn cọ vào má nàng. Đêm yên tĩnh thế này, sao không ngủ được? Nàng trăn trở, trăn trở, thở dài... Nhớ lại kỷ niệm đã qua, bao lần mơ tưởng đến đêm tân hôn, bao lần hình dung ra cảnh êm ái của đêm động phòng hoa chúc, ai ngờ là thế này đây. Nàng nghĩ ngợi miên man mãi, không biết giấc ngủ vật vờ đến tự lúc nào.

Không hiểu sao nàng bất ngờ chợt tỉnh. Không rõ mình bị cái gì làm tỉnh giấc, cũng không rõ tại sao mình tỉnh giấc. Nàng mở mắt, cây nến trên bàn thờ đã cháy hết. Nhưng bên ngoài, ánh trăng nhuộm trắng cánh cửa sổ giấy bồi. Trên làn giấy bồi đột nhiên có một bóng người như được cắt dán lên trên. Nàng ngồi vụt dậy, cái bóng đen kia lay động rồi biến mất. Nàng sợ toát mồ hôi, nhưng khi định thần nhìn kỹ, trên cánh cửa giấy bồi có bóng cây, bóng hoa, bóng trúc chứ làm gì có bóng người nào đâu. Chẳng qua do tâm thần bất định, nàng hoa mắt nhìn lầm mà thôi. Nàng lại ngả đầu xuống gối, nhưng không sao ngủ được. Rồi cứ thế, trời sáng dần, đêm tân hôn trôi qua.

Khi bình minh tới, nỗi khiếp sợ cũng tan biết cùng với bóng đêm. Tú Cẩm vào giúp Xảo Lan chải tóc và trang điểm. Xảo Lan cố ý hỏi:

- Đêm qua em ngủ ngon không?

- Ngủ ngon tiểu thư ạ.

- Em không nghe thấy gì à?

- Tiểu thư muốn nói có ma chứ gì? - Tú Cẩm cười - Nghe chị Trương nói, dọn đến đây gần một năm mà có thấy ma quỷ gì đâu.

Chị Trương là người hầu được Bạch phu nhân sai đến hầu hạ Xảo Lan. Xảo Lan vỡ lẽ, hóa ra mình bị ma quỷ làm cho thần hồn nát thần tính. Chả trách trước kia Nguyên Khải mắng mình nhất như

cây.

Chào hỏi ông bà cô bác và ăn sáng xong, nàng được Bạch phu nhân dẫn đi xem mọi chỗ trong Hàn Thông viên. Thực ra hồi nhỏ, nàng đã đến khu vườn hoa này, chỉ có điều Bạch phu nhân chưa biết. Hiện giờ, cỏ cây trong vườn đã được cắt, dọn dẹp sạch, hoa đã được trồng lại, lầu đài đình các đã được tu sửa kỹ lưỡng, cửa giả và lan can cũng được quét sơn mới. Chỉ có những cây đại thụ rậm rạp vẫn che kín vòm trời, cái vườn cây đã lâu không có người ở vẫn rêu phong xanh rì và vẫn mang vẻ âm u, thần bí.

Gia nhân nhà họ Bạch không nhiều. Bây giờ, hai vợ chồng ông Bạch ở trong ngôi lầu chính, Xảo Lan ở trong Vi Vũ hiên, Nguyên Tường - anh trai của Nguyên Khải cùng hai bà dì và đứa con ở lại Ngân Phong quán. Còn những chỗ khác như Vọng Tinh lầu, Ngọa Vân trai, Mộng Tiên Sư... đều bỏ không, chẳng ai ở. Mà đã không có người ở thì sẽ trở nên hoang lạnh. Cuối cùng, Bạch phu nhân và Xảo Lan bước đến trước cổng Lạc Nguyệt hiên. Xảo Lan kinh ngạc phát hiện thấy khu này cũng đã được sửa sang. Cỏ đại trước cổng đã bị nhổ, hai tờ giấy niêm phong trên cánh cổng cũng đã bị xé đi, cái khóa to tướng dĩ nguyên cũng đã được cất bỏ, nhưng cánh cổng gỗ dày nặng vẫn đóng im ỉm chứ không mở toang như những khu vườn khác. Bạch phu nhân đứng lại, với vẻ thần bí, bà nói với Xảo Lan:

- Đây là Lạc Nguyệt hiên, mẹ phải nói để con rõ, cái cổng này là cổng cấm, con không được vào.

- Có ma ạ? - Xảo Lan buột miệng hỏi luôn.

- À, con đã nghe kể rồi hả? Đúng đấy. Trong ấy có ma. Có lẽ con không tin, nhưng khi dọn dẹp khu vườn này, mẹ có vào một lần, tuy là giữa ban ngày, mà cứ lạnh buốt xương, khắp người sồn hết gai ốc. Vì thế, cha mẹ vẫn đóng kín cổng khu vực này, bất kể có ma thật hay ma giả, chúng ta cứ nên tránh xa ma quỷ, phải không con?

- Vâng. - Xảo Lan đáp.

- Con cũng nên bảo con hầu người ở đừng có đặt chân đến đây. Hồi cha mẹ mới dọn về đây, có một anh người làm xông bừa vào, anh ta bảo chính anh ta nhìn thấy con ma treo cổ trên mái đình, làm anh ta sợ quá ốm suốt mấy tháng trời.

- Dạ, thật thế ạ? - Xảo Lan rùng mình.

- Chúng ta rời khỏi đây thôi. - Bạch phu nhân kéo vạt áo lại - Không hiểu sao cứ nhìn cái cổng này là mẹ lại ớn lạnh.

Hai mẹ con rời khỏi Lạc Nguyệt viên đi về phía Vọng Tinh lầu. Bạch phu nhân nhìn kỹ Xảo Lan, vẻ lo lắng:

- Đêm qua con ngủ ngon chứ?

- Dạ... ngon ạ? - Xảo Lan buột miệng.

- Sắc mặt con không được khỏe. - Bạch phu nhân quan tâm bảo - Lát nữa mẹ sẽ bảo nhà bếp nấu cho con mấy món hầm bổ, con còn trẻ mà gầy yếu quá!

Xảo Lan cúi gầm mặt không nói gì. Gầy yếu quá! Gầy yếu là vì ai! Liệu ăn uống hầm bổ có ăn thua gì không?

- Ở đây, muốn ăn gì, cần gì, con cứ cho mẹ biết - Bạch phu nhân nói tiếp - Còn chuyện này nữa... -

Bà ngập ngừng rồi nói - Đêm hôm khuya khoắt, nghe thấy động tĩnh hoặc trông thấy gì, con đừng sợ.

Xảo Lan hoảng hốt ngược lên:

- Mẹ muốn ám chỉ điều gì hở mẹ?

Bạch phu nhân mím môi, nửa muốn nói nửa không. Ngần ngại một lúc rồi bà cũng nói thẳng ra:

- Xảo Lan, con đã biết khu vườn này có ma rồi đấy.

- Chứ không phải chỉ riêng Lạc Nguyệt viên có ma phải không mẹ? - Xảo Lan hỏi lại.

- Mẹ chỉ nói Lạc Nguyệt viên có ma nhiều hơn mà thôi. - Bạch phu nhân tự mâu thuẫn với mình - Nhà ta dọn về đây một năm rồi, tuy chưa thấy xảy ra sự gì, nhưng đêm đêm vẫn nghe thấy những tiếng động lạ như tiếng chân, tiếng thở dài... Thịnh thoảng còn thấp thoáng có bóng người ngoài cửa sổ.

- Thế ạ! - Xảo Lan chợt dạ trả lời, một luồng hơi lạnh chạy dọc theo gáy rồi tỏa xuống sống lưng. Thế ra những gì nàng thấy đêm qua không phải là do ảo giác ư? Hóa ra có bóng người và có tiếng thở dài thật hay sao? Trời... Nếu những bóng ma ấy cố ý hại nàng. Nàng bắt giác rùng mình.

- Ồ, Xảo Lan, con đừng sợ! - Bạch phu nhân an ủi ngay - Cha mẹ đã ở một năm rồi, dù có bóng

người hay có tiếng thở dài cũng không làm cho cha mẹ sợ. Ở lâu rồi cũng quen đi, con có thấy lạ không chứ! Mẹ nói cho con biết, chỉ cần con chuẩn bị sẵn về tâm lý, nghe thấy gì, nhìn thấy gì cứ mặc kệ, cứ đóng chặt cửa lại mà ngủ.

- Dạ, vâng ạ! - Xảo Lan đáp với cảm giác sờ sợ. Nguyên Khải nói đúng: Nàng là người yếu bóng vía.

Bạch phu nhân lẳng lẳng quan sát dáng vẻ của nàng, trầm ngâm một hồi, bà lại tiếp:

- Xảo Lan, nếu con ở đây cảm thấy không quen thì... cũng đừng có cố... Mẹ nói thật lòng với con, lúc nào con muốn về với cha mẹ đẻ thì cứ việc về. Cuộc hôn nhân này chẳng qua chỉ là trò đùa. Con vẫn là một cô gái trong trắng...

- Kìa mẹ, sao mẹ lại nói thế? - Xảo Lan bối rối, nước mắt chảy quanh, nàng nói chưa kịp nghĩ - Nếu ăn ở hai lòng thì con còn về đây làm gì? Mẹ cho cuộc hôn nhân này là trò đùa, nhưng con lại nghĩ đây là lời hứa thiêng liêng, dù sao con cũng đã là vợ của Nguyên Khải. Nếu thay đổi thì thiên lôi sẽ đánh con chết tươi. Cả bảy ma quỷ trong Hàn Thông viên này, kể cả hồn ma của Nguyên Khải đều nghe thấy lời thề này và đều chứng giám cho con.

- Kìa, con ơi, thề bồi để làm gì?

Bạch phu nhân vừa bối rối lấy tay bịt mồm Xảo Lan lại, vừa lăm lét nhìn quanh như thề quanh đây có ma quỷ làm chứng thật. Mãi sau bà mới thở dài bỏ tay ra khỏi miệng Xảo Lan và nắm chặt cổ tay nàng bảo:

- Con ngoan của mẹ, lòng tốt của con sẽ được thần linh phù hộ! Con sẽ đạt được kết quả tốt đẹp.

Kết quả tốt đẹp! Chưa qua đêm tân hôn đã trở thành góa bụa thì còn tốt đẹp cái nổi gì? Chả lẽ mẹ chồng muốn nàng cải giá ư? Xảo Lan gượng cười, vết thương trong tim nàng lại rỉ máu.

Chương 6

Ba tháng trôi qua.

Trong ba tháng ấy, lòng dạ Xảo Lan không bình lặng chút nào. Trừ lúc ăn lúc ngủ, nàng sống trong những giờ phút cô đơn dài đằng đẳng. Tuy đã thêu thùa may vá, đọc sách làm thơ, hoặc đi tản bộ trong vườn, nàng vẫn không sao xua đuổi được sự trống vắng và buồn tủi trong lòng. Song khủng khiếp nhất vẫn là những đêm dài mất ngủ và sự ám ảnh của những hồn ma trong Hàn Thông viên.

Từ sau đêm tân hôn, nàng lại mấy lần nghe thấy tiếng thở dài náo nê và trông thấy có bóng người thấp thoáng ngoài cửa sổ. Vì đã được mẹ chồng căn dặn trước, nàng không còn sợ hãi như lần đầu, song vẫn cảm thấy rờn rợn mỗi lần trong thấy, hoặc nghe thấy những bóng đen và những âm thanh ấy. Một hôm, vào buổi tối, nàng sai Tử Yên đến nhà bà dì của Nguyên Tường bên khu Ngâm Phong quán mượn mẫu thêu, khi trở về, Tử Yên sợ tái mét mặt, khóc khóc mếu mếu, chạy vào nhà kêu lú lủi.

- Đùng kêu ầm lên, có chuyện gì thế? - Xảo Lan lấy áo lông khoác vào người và bảo Tử Yên lấy cho nàng viên thuốc an thần để uống, rồi hỏi - Em thấy những gì?

- Một con ma nhảy từ trong bụi trúc ra... - Hai hàm răng cô gái đánh vào nhau lập cập - Em thấy nó chồm tới, vừa cứng đờ vừa bay vèo qua một cái!

- Đã cứng đờ làm sao còn bay vèo được? - Xảo Lan vặn lại - Dứt khoát em trông nhầm rồi, có lẽ ông già Cao làm vườn bê măng trúc đấy.

- Nhất định không phải ông già Cao. Hình dáng ông ta, em còn lạ gì, người cao to Nhưng con ma này không cao to như thế, quần áo cũng không phải...

- Thế nó mặc gì? - Xảo Lan truy hỏi.

- Nó mặc áo choàng lật phật! - Tử Yên co rúm người lại rồi đột ngột kêu lên - À, phải rồi, nó mặc áo liệm! Cổ tay áo bay bay!

Trong bụng cảm thấy rờn rợn, hơi lạnh từ trong cổ hắt ra, song Xảo Lan không thể không làm bộ cứng cỏi:

- Đừng nói với ai nhé, Tử Yên! Người khác chưa gặp ma bao giờ, sao chỉ có mình em gặp? Nói ra người ta sẽ cười chị em mình thần hồn nát thần tính. Vả lại, có phải là ma không thì chưa biết, nhưng nhờ là người ở bên ấy thì sao? Đêm nay lại tối trời, không có trăng, em không nhìn rõ, lại nhiều lần được nghe chuyện ma quỷ nữa.

- Em thề là nhìn thấy mà! - Tử Yên không chịu, cãi lại - Ma đàn ông, cứng đờ như xác chết. Trông thấy em, nó bay ngay về phía Lạc Nguyệt hiên.

- Bay hay là nhảy? - Xảo Lan hỏi vặn.

- Chuyện đó... em biết làm sao được? Sợ phát khiếp lên, đến nhảy cũng không kịp nhảy, còn nhìn nó làm gì.

- Em thấy chưa, lúc thì em bảo nó nhảy, lúc lại bảo nó bay, chính em cũng không rõ. - Xảo Lan mắng - Thôi đằng nào ma nó cũng không làm hại em. Đi ngủ một giấc, sáng mai dậy là quên ngay đấy mà. Từ nay về sau, chúng ta đừng ra khỏi nhà vào ban đêm nữa. Thôi đi ngủ đi!

Tử Yên đi ngủ, bụng còn ầm ứ chưa chịu. Xảo Lan tuy ngoài mồm nói bạo thế, nhưng trong bụng lại thấy rờn rợn. Nàng nhớ lại tất cả những chuyện Nguyên Khải kể cho nàng nghe về những con ma ở Hàn Thông viên. Phải chăng tất cả những người chết oan uổng đều biến thành ma? Thế còn Nguyên Khải thì sao? Vong hồn chàng cũng bay lờn vờn trong Hàn Thông viên ư? Nghĩ thế, nàng không sao ngủ được. Bước đến bức tranh của Nguyên Khải để lại, nàng ngẩng nhìn lên bức tranh ấy, bất giác nàng nói chuyện với nó:

- Khải Khải, nếu vong hồn chàng có linh thiêng thì hãy vì tình nghĩa của em mà hiện về cho em được gặp.

Bức tranh vẫn đóng chặt trên tường, xung quanh im phăng phắc, làm gì có ma? Chỉ có tiếng gió ngoài cửa sổ thổi trên ngọn trúc phát ra những âm thanh rì rào đơn điệu. Xảo Lan thở dài nhẹ nhõm, sao mình ngốc nghếch thế, sao lại đi tin vong hồn Nguyên Khải bay quanh quần bên cạnh mình. Nàng bước đến cạnh giường, vừa cởi xiêm áo đi ngủ, vừa lẩm bầm một mình:

- Nỗi buồn sinh từ đã lâu, vong hồn chưa chịu về nhập mộng.

Ba tháng trời trôi qua trong cảnh huống đó. Bóng dáng của vong hồn ám ảnh nàng, niềm nhớ

thương Nguyên Khải vây bủa nàng, nỗi cô quạnh trống vắng dày vò nàng. Song, mặc kệ nỗi đau khổ vất vả của một con người, thời gian vẫn trôi đi từng ngày. Sau ba tháng, Xảo Lan về nhà thăm cha mẹ. Mẹ nàng nâng khuôn mặt hốc hác của nàng lên ngắm nghía, rồi rơm rớm nước mắt:

- Sao con ngày càng gầy đi thế? Sống bên nhà họ Bạch không thoải mái hay sao?

- Ai nói mẹ thế? Con rất thoải mái. Mẹ chồng đều thương quý con, con được ăn ngon, mặc đẹp, mặt nào cũng tốt, con còn không thỏa mãn nỗi gì nữa?

- Nhưng... - Hàn phu nhân ngập ngừng - Nói cho cùng, con vẫn là người không có chồng.

- Con có chồng chứ! - Xảo Lan cãi lại - Có điều anh ấy không còn nữa.

- Sống như vậy mà con không thấy khổ hay sao? - Hàn phu nhân chau mày, cất giọng xót xa - Mẹ chồng con đến thăm mẹ mấy lần, lần nào bà ấy cũng bảo chỉ cần con đổi ý, bằng lòng cải giá, nhà họ Bạch không trách cứ gì đâu!

- Kìa, mẹ! - Xảo Lan gọi to - Chẳng lẽ mẹ chồng con không ưa con hay sao mà muốn tống khứ con đi?

- Đừng nói hồ đồ! Mẹ chồng con thương con còn trẻ mà đã chịu phận góa bụa, con đừng đổ tiếng oan cho bà ấy.

- Thế nào mẹ? Cả hai bà đều chưa bỏ được ý định bắt con cải giá, cứ nhất quyết buộc con phải chết để bày tỏ lòng dạ hay sao?

- Thôi, thôi được rồi, đừng nói nữa! Âu đây cũng là số phận của con! - Hàn phu nhân than thở rồi im lặng.

Ở nhà cha mẹ để được mười ngày rồi trở về Hàn Thông viên, lòng Xảo Lan càng quyết, chí Xảo Lan càng vững. Đêm đêm, nàng đứng trước bức tranh của Nguyên Khải, rì rầm như câu nguyện:

- Khải Khải, chúng ta cùng lớn lên với nhau từ bé, chàng hiểu lòng em, em hiểu lòng chàng. Lòng thế nào thì tình thế ấy, chúng ta đều đã giải bày hằng ngày. Dù phụ mẫu chàng nói thế nào, dù phụ mẫu em nói thế nào, em cũng quyết không cải giá. Khải Khải, lúc sống em không thể ở với chàng thì khi chết em sẽ được gần chàng, tấm lòng và tình cảm ấy của em duy có chàng thấu hiểu.

Vừa nói dứt lời, Xảo Lan nghe thấy có tiếng thở dài ngoài cửa sổ. Tiếng thở dài ấy nghe rất rõ, rất quen, khiến nàng không thể không cho là có người ngoài cửa sổ. Không kịp nghĩ ngợi gì hết, bản năng bắt nàng quay ngoắt người lại. Nàng xông ra chỗ cửa sổ, đẩy tung cánh cửa ra, ngay lập tức một luồng gió lạnh ủa vào như cửa da cửa thịt và thổi tắt ngọn nến trên bàn. Nàng bất giác lão đảo, cố định thần nhìn kỹ. Ngoài cửa sổ hình như có bóng người chạy thoáng qua rồi mất hút trong bụi trúc. Sau đó chỉ còn lại sao mờ ảo. Gió lạnh thổi từng cơn như cửa vào da thịt và xương cốt. Nàng cứ đứng chôn chân bên cửa sổ, cho mãi đến khi trời tỏ rạng và ánh bình minh ló hiện, nàng mới thản nhiên đóng cửa sổ lại. Dựa đầu vào khung cửa sổ, nàng hỏi nhỏ:

- Khải Khải, có phải chàng không? Có phải vong hồn của chàng hiện về không? Nếu không phải là chàng thì hà chi phải dọa em? Nếu là chàng thì tại sao không hiện ra?

Chẳng ai trả lời câu hỏi của nàng, trời đã sáng hẳn.

Từ hôm ấy trở đi, có lẽ do trời đất cảm động trước nỗi nhớ thương chân thành ấy mà Xảo Lan luôn luôn cảm thấy vong hồn Nguyên Khải quán quýt bên cạnh nàng. Tuy chưa lần nào nhìn thấy bóng dáng Nguyên Khải, song bao giờ nàng cũng cảm thấy sự tồn tại của chàng, nhất là vào ban đêm. Nàng không sợ bóng đen và tiếng thở dài ngoài cửa sổ nữa. Trái lại, nàng chỉ mong bóng đen ấy và tiếng thở dài ấy đến với nàng, và cứ khẳng khẳng cho đấy là vong hồn của Nguyên Khải hiện về. Bao nhiêu lần nàng nhảy đến cửa sổ để chụp bắt cái bóng đen ấy, cũng bao lần nàng đứng bên cửa sổ nói khê ra phía ngoài:

- Khải Khải, em biết chàng đang ở bên ngoài, tại sao chàng không vào với em?

Chưa lần nào có người trả lời nàng, cũng chưa lần nào nàng tóm bắt được cái bóng đen ấy. Song nàng vẫn tin chắc vong hồn Nguyên Khải vẫn ở ngoài kia, vẫn ở xung quanh nàng. Chàng đang ngậm ngậm chăm sóc nàng, bảo vệ nàng như chàng đã từng hứa hẹn hồi còn sống.

Vụt cái đã đến đầu mùa hạ. Hoa thạch lựu trước Vi Vũ hiên nở rộ. Tuy là đầu hạ, song tiết trời vẫn lạnh, nhất là về đêm, đúng là mùa "ấm lạnh thất thường". Do thời tiết biến đổi khôn lường, cộng thêm tâm trạng lúc nào cũng nặng nề, nên đến đầu tháng năm, Xảo Lan bắt đầu sốt cao và khủng hoảng họ Đêm nay, trời đã khuya, chưa chịu đi ngủ, nàng mở toang cửa sổ để ngắm ánh trăng tràn vào đây cửa, lòng bồi hồi buồn thương. Ngồi vào bàn viết, nàng bắt thần cầm lấy bút, thần thờ viết vào sổ thơ của mình:

Thanh lựu nở để tang xuân

Cỏ cây phớt màu nắng úa
Phù dung gầy héo, huệ lan ngụy rữa, lá liễu khô tàn!
Đêm dài tuy khắc khoải buồn
Đêm về tâm can càng bối rối

Nửa cửa trăng nhòa, ba tiếng trống khuya, một bóng sầu nhân.

Viết xong một lá, nàng vừa buồn vừa cô độc. Gió từ ngoài lùa vào làm nàng húng hắng ho. Nàng gục mặt xuống bàn, mệt mỏi và rã rời, quên là mình đang ăn mặc phong phanh, quên cả cửa sổ chưa đóng và gió đêm đang lạnh lẽo, nàng ngủ thiếp đi trong giấc ngủ nặng nề.

Vẫn như mọi bữa, hình như nàng đang mơ. Nàng mơ thấy có bóng người lách vào phòng nàng, có một bàn tay đang vuốt nhẹ trên mái tóc nàng. Vẫn như mọi bữa, hình như có người khép cửa sổ hộ nàng. Vẫn như mọi bữa, hình như có một tấm áo da đắp nhẹ lên lưng nàng. Vẫn như mọi bữa, hình như có người đang đọc những dòng chữ nàng vừa viết... Hình như... và hình như...

Rồi bất chợt tỉnh giấc, nàng mở mắt nhìn, ngọn đèn trên bàn bé như hạt đỗ, trong phòng tuyệt nhiên không có một ai. Nàng ngồi thẳng người lên, cái áo khoác ngoài tuột khỏi vai nàng. Giật mình, nàng giữ tấm áo lại và quay đầu nhìn ra phía sau, cánh cửa sổ đã đóng tự lúc nào. Vậy ra có người vào phòng thật ư? Vậy ra nàng không nằm mê ư? Nàng hắng giọng, vội vã cất tiếng gọi:

- Từ Yên! Tú Cẩm!

Hai cô hầu tức tốc chạy vào, quần áo còn xộc xệch, đầu tóc rũ rượi, mặt mũi còn ngái ngủ:

- Có chuyện gì thế tiểu thư?

- Có em nào vừa vào đây không?

- Thưa tiểu thư không ạ!

- Các em có nghe thấy tiếng gì không?

- Thưa tiểu thư không ạ!

Xảo Lan nhìn vào bàn thấy ngay quyển sổ thơ của mình vừa bị giở. Nàng cầm quyển sổ lên, mở ra xem, hải hùng thấy cạnh dòng chữ của mình có những dòng chữ khác:

Lời ai vọng đến tai anh,

Trời cao nghe thấy tới nhanh với nàng,

Âm thầm đau đớn lệ tràn,

Hỏi ai mà chẳng nát tan cõi lòng?

Tóc mây không phủ gói hồng,

Hỏi chẳng hoa hạnh lạnh lùng trong mưa?

Bắc tàn hắt bóng canh khuya,

Thấy em gục ngủ bên kia mặt bàn.

Bài thơ vừa được chép, mực chưa khô hẳn, còn nét bút thì Xảo Lan quen lắm, dù có mài ra thành bột, nàng cũng nhận ra được đây là nét bút của Nguyên Khải. Nàng áp chặt quyển sổ vào ngực, thở một hơi rất sâu, nhắm mắt lại và thì thầm:

- Chàng vừa đến! Cuối cùng, chàng đã đến!

Chồm ra phía cửa sổ, nàng đẩy tung cánh cửa và đưa mắt lục tìm khắp vườn hoa phủ kín bóng đêm.

Hai hàng lệ chảy tràn xuống má, nàng vẫn ôm ghì quyển thơ và hướng ra phía vườn hoa rậm rì cây cối, gọi to:

- Đến đây, Khải Khải! Chàng đừng bỏ em! Em van chàng, Khải Khải!

Trời đêm dầy đặc, tiếng gió lao xao, bóng cây trong vườn lay động, không biết vong hồn người quá cố đang lẩn khuất nơi nào? Xảo Lan lấy tay áo che kín mặt, nàng gục xuống cửa sổ mà thổn thức.

Chương 7

Xảo Lan lâm bệnh rất nặng.

Tưởng mình sắp chết, nàng không thiết sống nữa, chỉ muốn chết thật nhanh. Có chết thì nàng mới gặp được Nguyên Khải. Lúc ấy sẽ không có ai bắt nàng phải cải giá, sẽ không có sức mạnh nào chia rẽ được nàng với chàng nữa. Nàng muốn chết, nàng cầu được chết, mong được chết, chỉ có cái chết mới có thể làm cho nàng thỏa nguyện.

Suốt từ sáng đến tối, trong phòng lúc nào cũng đông người, mẹ đẻ, mẹ chồng, cô dì, nàng hầu con ở... ra vào không ngớt. Họ chăm sóc nàng, sắc thuốc cho nàng, mời thầy thuốc đến thăm bệnh để chữa chạy cho nàng. Nàng bị sốt cao, người lúc nào cũng nóng như than hồng, đầu vật vã một cách bất lực trên mặt gối. Nàng thét gọi Khải Khải luôn mồm. Các người đứng ở đây làm gì mà đông thế, làm chàng không thể vào được! Hãy ra hết ngoài kia đi! Mẹ Ôi, mẹ ra đi! Để cho chàng vào! Để cho chàng vào với con! Các người ra hết đi cho chàng vào! Nàng cứ luôn mồm hò hét đuổi hết người này người nọ. Các người ra hết đi! Ra hết cho chàng vào! Khải Khải! Khải Khải!

Rồi một buổi tối, trong phòng hầu như không có một ai. Nàng mê sảng và nghe thấy tiếng chàng rất nhỏ, rất trầm và vô cùng đau đớn:

- Xảo Xảo! Xảo Xảo!

- Ôi, chàng đây ư, Khải Khải? - Nàng mơ màng cất tiếng gọi - Chàng đã đến! Chàng đang ở đâu?

- Em không nhìn thấy anh đâu, Xảo Xảo ạ!

- Phải rồi, chàng là vong hồn. - Nàng hoảng hốt nói to - Nhưng em sắp chết rồi, lúc ấy em sẽ nhìn thấy chàng.

- Em đừng chết, Xảo Xảo!

- Em muốn chết.

- Không, em không được chết! Vì anh mà em hãy gắng gượng lên, hãy sống cho khỏe mạnh! Xảo Xảo, anh không muốn em chết!

- Nhưng chàng đã chết rồi đấy thôi!

- Chết không sung sướng gì đâu, Xảo Xảo ạ! Cái chết không thể làm cho chúng ta đoàn tụ, thế giới của vong hồn hoang lạnh lắm! Em đừng đến, Xảo Xảo!

- Chàng đang ở đâu, Khải Khải?

- Trong Lạc Nguyệt hiên, vong hồn của những người chết oan uổng trong nhà họ Bạch đều ở đấy cả.

- Em sẽ đi tìm chàng.

- Đừng, em không được làm thế, em phải sống! Anh muốn em sống! - Giọng chàng trở nên gấp gáp thiết tha - Hãy nghe anh, Xảo Xảo. Hãy nghe anh đi!

- Được rồi, em nghe chàng. - Nàng mơ hồ chấp thuận - Nhưng sống để làm gì hở chàng?

- Cải giá! - Tiếng chàng rõ mồn một.

Như bị sét đánh, nàng giật mình choàng dậy hét lên:

- Không!

Nàng hét rất to Mẹ đẻ và mẹ chồng nàng cùng bọn nàng hầu con ở đều đổ xô vào phòng. Mẹ nàng xông đến cạnh giường, giữ cho nàng khỏi giẫy giụa và gọi:

- Làm sao thế con? Xảo Lan, con làm sao thế?

- Chao ôi! - Như vừa tỉnh mộng, nàng mở mắt, trong phòng đầy người, mọi người đều giương mắt nhìn nàng, làm gì có Nguyên Khải? Làm gì có tiếng chàng? Nàng thở dài, mồ hôi đầm đìa khắp người - Ôi, tôi vừa nằm mê - Nàng thều thào rất khẽ - Mình vừa nằm mê!

Mẹ nàng đặt tay lên trán con rồi ngạc nhiên nhìn Bạch phu nhân:

- Hết sốt rồi. Có lẽ không sao đâu.

Nàng thất vọng quay mặt vào trong, nước mắt chảy tràn xuống má. Đúng thế, cơn sốt đã rút, nàng sẽ khỏi, điều đó nàng biết rõ, vì chàng không muốn nàng chết mà.

Quả nhiên nàng khỏi thật. Một tháng sau, nàng hoàn toàn hồi phục, mặc dù vẫn hốc hác gầy còm, nhưng cái chết đã tránh xa nàng. Hàn phu nhân trở về nhà. Suốt thời gian Xảo Lan ốm, bà ở luôn bên nhà họ Bạch để chăm nom con gái. Trước khi ra về, bà buồn rầu nói với Bạch phu nhân:

- Xem chừng lòng dạ Xảo Lan vẫn cứng cỏi lắm, không tài nào làm nó nao núng được. Tôi không còn cách nào nữa. Cháu nó đã về làm dâu bên này, thôi thì tất cả tùy ở ông bà.

- Hờ! - Bạch phu nhân thở dài - Tôi hiểu ý bà. Xin bà cứ yên tâm. Tôi coi cháu là con cái của mình, không bao giờ đầy dọa nó.

Mẹ về rồi, Xảo Lan trở lại với nhịp sống trước đây. Chỉ khác cái là nàng nóng lòng chờ đợi vong hồn của Bạch Nguyên Khải. Mỗi tối nàng đều chuẩn bị sẵn bút mực và giấy má để dụ chàng hiện về viết. Đêm về khuya, nàng thường đứng lặng trước cửa sổ, khẩn gọi: "Khải Khải! Vào đi! Khải Khải!"

Song vong hồn chàng không hiện về nữa. Dường như nó cố ý lượn lờ ở bên ngoài vì biết nàng đang chờ đợi. Lòng nàng cương lên trước nỗi chờ mong rồi lại xẹp xuống vì thất vọng. Nàng bồi hồi vật vã giữa chờ mong và thất vọng. Những ngày buồn chán, nàng thường nâng quyển sổ thơ đọc đi đọc lại mãi bài thơ Nguyên Khải viết cho nàng. Mặc dù từng câu từng chữ nàng đều đã thuộc lòng. Song nàng vẫn thích đọc lại. Lời nàng vọng đến tai anh, trời cao nghe thấy đến nhanh với nàng... Rõ ràng chàng muốn nói là giữa người và hồn có sự ngăn cách rất xa, không thể gặp nhau. Tóc mai không phủ gối hồng, hỏi chẳng hoa hạnh lạnh lùng trong mưa? Ôi, Khải Khải, người tri âm tri kỷ như chàng sao lại cách biệt xa vời vậy?

Nàng bắt đầu ngẫm nghĩ về khoảng cách giữa "người với ma". Giở những cuốn sách chép chuyện đời xưa, thì những giai thoại về hồn nhân giữa người với ma nhiều vô kể. Người và ma ngày xưa vẫn gặp được nhau, vậy tại sao mình không có cách nào nhìn thấy bóng Nguyên Khải? À, phải rồi, chàng bị chết cháy, chết cháy thì người biến thành than, làm gì còn hình hài nữa? Nhưng chàng vẫn viết được chữ làm được thơ kia mà.

Nàng bồi hồi. Suốt ngày đầu óc nàng hoảng hốt như không thuộc về nàng. Cứ thế cho đến giữa mùa hạ. Trời trở nên nóng nực, nàng thích đi tản bộ trong vườn để hít thở không khí mát lành. Một buổi tối, sau khi đến ngôi nhà chính vẫn an mẹ chồng, nàng trở về Vi Vũ hiên. Đi trên con đường nhỏ um tùm bóng cây, nàng trông thấy mấy con đom đóm lập lòe bay đi bay lại giữa những bụi cây cạnh nàng. Nàng còn nhìn thấy những vì sao lấp lánh. Nàng đứng dừng lại, cả Tú Cẩm và Tử Yên cũng đứng lại theo. Sau đó nàng bỗng ngửi thấy mùi hoa mật lợi thơm phức, mùi hương vừa tinh khiết vừa nồng nàn thấm vào da thịt nàng, làm cho tinh thần nàng khoan khoái. Nàng chợt hỏi:

- Trong vườn nào trồng hoa mật lợi ấy nhỉ?

- Hình như Vọng Tinh lâu. - Tú Cẩm đáp.

- Chúng ta vào hái một ít đi! - Xảo Lan bảo và bước về phía ấy.

- Khuya rồi, tốt nhất là đừng vào đấy! - Tử Yên gàn.

- Sợ gì? - Xảo Lan nói và vẫn đi về phía ấy.

Hai cô hầu đành phải đi theo. Mùi hoa mật lợi mỗi lúc một ngào ngạt, lôi cuốn Xảo Lan. Nàng vô tri vô giác đi về phía trước, đến Vọng Tinh lâu. Nàng tìm kiếm bốn phía xung quanh, nhưng không thấy cây hoa mật lợi nào hết. Nàng ngẩng lên, mặt hướng về phía Lạc Nguyệt hiên, bất chợt đứng lặng đi.

Xa xa, nàng thấy một cây đèn lồng thoát biến thoát hiện, lúc lắc tiến dần về cổng Lạc Nguyệt hiên. Bất chợt hai cánh cổng như được mở ra, cây đèn lồng lúc lắc trôi vào phía trong rồi cổng khép lại. Sóng lưng và tứ chi nàng cứng lại, nàng quay đầu hỏi hai cô hầu:

- Các em có nhìn thấy gì không?

Hai cô hầu đang cúi tìm hoa mật lợi, lúc ấy mới kinh ngạc đứng thẳng người lên trả lời:

- Thừa tiểu thư không ạ!

- Các em không nhìn thấy ngọn đèn lồng bay vào Lạc Nguyệt hiên à?

- Trời ơi, tiểu thư! - Tử Yên hoảng hốt thốt lên, trong tay cô cũng có cây đèn lồng, vì sợ quá cô xuyt nữa đánh rơi xuống đất - Tiểu thư đừng dọa em, trong đó làm gì có người ở?

- Ô! - Xảo Lan ngớ ra giây lát - Chúng ta về thôi.

Về đến Vi Vũ hiên, đêm ấy Xảo Lan lại mất ngủ. Nàng nghĩ ngợi mãi về mùi hoa mật lợi, về cây đèn lồng, về Lạc Nguyệt hiên và về hai cánh cổng cấm môn. Cũng như trước, nàng nhớ đến đoạn đối thoại nửa thực nửa mê hôm nào:

- Chàng ở đâu?

- Trong Lạc Nguyệt hiên, vong hồn của những người chết oan uổng trong nhà họ Bạch đều ở đấy cả. Thế ra vong hồn của Nguyên Khải ở đó ư? Vậy thì sức hấp dẫn của mùi hoa mật lợi, sự hiện hình của cây đèn lồng ám chỉ điều gì với nàng, muốn nói gì với nàng? Có phải muốn dụ nàng đến nơi ấy chăng?

Đang nằm trên giường, nàng ngồi phắt dậy, đồng tai nghe ngóng. Đêm sâu lắng và nặng nề, hình như màn đêm ngoài cửa sổ chứa đựng bao điều bí ẩn. Nàng thấy tiếng thở dài náo nê mà từ sau hôm khỏỉ ốm nàng chưa lần nào nghe thấy! Tiếng thở dài ấy như một gợi ý cuối cùng vụt lóe lên trong óc nàng, nàng vội vàng lẳng lặng xông ra chỗ cửa sổ, thì thào:

- Em hiểu rồi, Khải Khải! Em ra đây, hãy đợi em, Khải Khải nhé!

Mặc quần áo, buộc dây thắt lưng, không làm kinh động bất cứ người nào, nàng cầm cây đèn lồng lặng lẽ lách ra khỏi cửa rồi rời khỏi Vi Vũ hiên. Rồi sau đó, nàng kiên quyết, nhanh nhẹn và hăm hở đi về phía Lạc Nguyệt hiên.

Chương 8

Ánh sáng tù mù và vàng ủa của cây đèn lồng chiếu xuống con đường nhỏ trước mặt. Sương đêm dày và nặng làm ướt giày và vạt áo của nàng. Nàng thoăn thoắt giẫm chân trên con đường nhỏ trải đá dăm, đi, đi mãi... Rồi đột nhiên nàng đứng dừng lại, hình như sau lưng có những âm thanh rất lạ đuổi theo. Nàng vụt quay nhìn phía sau, cây đèn lồng được nâng cao. Ôi, có gì đâu, ngoài những bóng thông, bóng hòe, không thấy gì hết. Nàng tiếp tục đi, mùi hoa mật lợi thoang thoang bên mũi nàng, nàng hít một hơi thật sâu và rảo bước.

Bỗng nhiên, trong bụi cây bên cạnh có tiếng cành cây gãy, nàng giật mình, rụt rè quay đầu nhìn sang. Không, vẫn không có gì hết. Có thể đấy là tiếng chân mèo hoặc con gì đó. Trong khu vườn cổ này thiếu gì chim chóc và chuột, sóc. Nàng cố làm cho mạnh bạo lên:

- Không được sợ! Cứ tiếp tục đi! Có thể mới thấy được Khải Khải.

Nàng đi tiếp, mùi hoa mật lợi mỗi lúc một ngào ngạt. Nàng đi và đi mãi, cuối cùng nàng dừng lại trước cổng cấm môn.

Nâng đèn lồng lên, nàng lập tức giật mình, hai cánh cổng lúc nào cũng đóng im ỉm giờ lại mở hé ra. Lần đầu tiên nàng được thấy cổng này mở. Nàng thở một hơi rất sâu, đây là dấu hiệu của sự mời chào. Nàng chúm môi nhắm mắt, nói khẽ:

- Khải Khải, chuyện này là do chàng bày ra phải không? Em cảm ơn chàng, Khải Khải!

Nàng bước tới và mạnh bạo đẩy cửa, lập tức mùi hoa mật lợi như một làn gió ủa ra bao phủ quanh nàng. Nhờ ánh đèn lồng, nàng đưa mắt quan sát xung quanh. Mắt nàng hoa lên. Khu vườn này không rậm rịt cỏ dại và đồ nát hoang sơ như nàng tưởng. Trái lại, bên lối đi nhỏ hẹp được trồng đầy hoa mật lợi, trong vườn hoa hồng nở rục như gấm thêu tranh vẽ. Ở đây không âm u, không đáng sợ mà là một thế giới khác của Hàn Thông viên.

Đây chỉ là ảo giác! Nàng lắc bả một mình. Chỉ là cảnh tượng do Khải Khải biến ảo như người ta đã tả trong những chuyện xưa được chép lại. Ngày mai mình sẽ chỉ thấy một cảnh tượng hoang vu đầy cỏ dại.

Nếu gặp được Khải Khải thì những ảo ảnh này có sao đâu? Thà nàng được gặp Khải Khải giữa những ảo ảnh này còn hơn gặp chàng ở nơi cô quạnh. Nàng đi vào trong vườn, nhà cửa rộng rãi, lầu đài xây dựng cầu kỳ, nhưng tất cả đều tối om, không có đèn đóm, củi lửa và bóng người. Nàng nhìn quanh. Khải Khải! Khải Khải! Chàng ở đâu? Khải Khải! Khải Khải! Chàng ở đâu?

Trước mặt có một mái đình nhỏ, à phải rồi, đây chính là mái đình có người thất cổ. Đêm nay trời đầy sao, mái đình mờ mờ đổ bóng dài xuống đất, bàn đá, ghế đá trong đình sạch sẽ, có thấy con ma thất cổ nào đâu. Nhưng trước đình có một cây hòe cổ thụ rất to, cành lá đâm ra bốn phía quấn xoắn với nhau, giống như cánh tay khổng lồ của ma quỷ.

Nàng đứng trước mái đình nhỏ, một luồng gió âm lạnh thổi vụt qua, ngọn lửa trong đèn lồng lay động. Nàng khẽ rung mình, khí lạnh trong người bốc ra. Ôi, Khải Khải! Khải Khải!

- Khải Khải! Em biết chàng ở đây. Chàng hãy ra đi. Chàng nở lòng nào không cho em gặp? Khải Khải! - Nàng thì thầm - Ra đi! Khải Khải! Đừng dọa em, chàng biết em là đứa con gái nhút nhát mà!

Ngay bên cạnh nàng có một tiếng thở dài. Nàng quay ngay lại, chỉ thấy bóng cây đổ trên mặt đất và tiếng gió náo nùng. Khải Khải! Chàng ở đâu?

- Khải Khải! Có phải chàng đây không? - Nàng khẽ hỏi và lòng đã thấy sờ sợ.

Không có tiếng trả lời.

- Khải Khải! Chàng không muốn gặp em ư?

Lại một tiếng thở dài.

Nàng rung mình quay lại và đi về phía có tiếng thở dài.

- Chàng trốn chỗ nào, Khải Khải? Đừng trêu em nữa, Khải Khải!

Lại không tiếng trả lời.

Nàng bước lên phía trước, chậm chạp, vô ý thức và máy móc. Sự hoảng loạn và thất vọng chụp xuống người nàng, nàng cảm thấy tâm thần bối rối, đầu óc mê muội. Nàng vô tri vô giác đi vòng qua ngôi nhà và vào được khu vườn phía sau. Không có Khải Khải. Nỗi thất vọng trong lòng cứ lớn mãi lên, lớn mãi lên... đến mức làm cho từng dây thần kinh của nàng đều đau đớn. Và nỗi đau đớn

lớn lao ấy đè nặng xuống người nàng, khiến nàng bắt đầu cảm thấy nỗi tuyệt vọng và sự hỗn loạn cực kỳ nặng nề. Rồi nàng lại nhớ đến cuộc đối thoại nửa tỉnh nửa mê hôm nào:

- Chàng muốn em sống để làm gì?

- Cải giá!

Đúng rồi! Chàng không tin nàng! Chàng không tin nàng có thể vì chàng mà ở vậy suốt đời! Chàng tin rằng trước áp lực của cha mẹ đẻ và cha mẹ chồng, cộng thêm sự cô quạnh và vật vã lâu dài, nàng sẽ cải giá. Nàng có tái giá không? Nàng sẽ chịu đựng được cảnh góa bụa ư? Chàng đang dự đoán chuyện mai sau chẳng? Nàng thấy đầu óc đã rối loạn càng thêm rối loạn. Rồi nàng bất ngờ đứng lại, không đi tiếp nữa.

Trước mặt nàng là cái giếng đã chôn vùi hai mạng người. Hàng lan can bên thành giếng đã mục nát, xung quanh cỏ dại mọc đầy, một nơi vô cùng hoang lạnh. Nàng giương mắt nhìn cái giếng, trong lòng có tiếng thúc giục:

- Nhảy xuống đi! Chỉ có cái chết mới chứng tỏ được chí khí! Nhảy xuống đi!

Ngẩng mặt nhìn lên trời cao, ánh sao đã nhạt nhòa. Quay mặt nhìn xung quanh, cây cỏ, đình đài đều đen ngòm. Ánh sáng cây đèn lồng trong tay nàng cũng đều mờ tối. Rồi một cơn gió thổi tới, ngọn đèn lồng tắt phụt. Nàng giật mình, cây đèn lồng rơi xuống. Nàng ngược mặt lên trời gọi:

- Khải Khải! Em sẽ chứng minh cho chàng thấy lòng em không bao giờ thay đổi. Khải Khải, chàng không hiện về thì em xin chết để được gặp chàng. Nếu trời có mắt thì sau khi em chết hãy cho vong hồn em được sống với linh hồn chàng.

Nói xong, nàng nhắm mắt xông thẳng đến miệng giếng. Đúng vào giây phút ấy, có một bóng người nhanh như cắt lao vụt ra khỏi bụi cây bên cạnh. Nàng sắp nhảy thì bị bóng đen ấy từ phía sau giơ tay ra ôm chặt lấy thắt lưng, và một giọng nói đau khổ phía sau cất lên:

- Xảo Xảo, Xảo Xảo! Em cứ khăng khăng đòi chết, buộc anh phải hiện về!

Nàng mừng đến phát điên lên. Khải Khải, Khải Khải đây rồi!

- Khải Khải, chàng đây ư? Có thật là chàng không?

Nàng quay người lại, dưới ánh sao, mọi vật đều rất rõ ràng, Khải Khải kia chẳng? Một khuôn mặt xấu xí, méo mó, khủng khiếp và nhằng nhịt những sẹo đang đối diện với nàng. Nàng thét lên một tiếng hãi hùng và ngất đi.

Không biết bao lâu sau nàng mới tỉnh lại.

Một cơn ác mộng chẳng? Nàng không biết. Mở mắt ra, ánh nắng tràn qua cửa sổ vào phòng. Nàng đang nằm trên giường. Bạch phu nhân ngồi bên cạnh nhìn nàng bằng ánh mắt buồn rầu đau khổ.

- Trời ơi! - Tiếng nàng yếu ớt - Con làm sao thế mẹ?

- Con bị ngất! - Bạch phu nhân trả lời, giọng buồn rầu và lời lẽ mập mờ - Người nhà tìm thấy con bên cạnh giếng cổ trong Lạc Nguyệt viên. Sao con lại đến nơi đây ma quỷ ấy? Mẹ chả đã bảo con đừng đến đó cơ mà. Có phải con gặp ma không?

Xảo Lan chăm chú nhìn Bạch phu nhân. Cánh cửa của ký ức nàng từ từ hé mở, từng chi tiết xảy ra đêm qua hiện lên trong tâm trí nàng: Mùi hoa mạt lợi, cây đèn lồng, Lạc Nguyệt viên, tiếng thờ dài, cái giếng cổ, cánh tay ôm ghì lấy nàng, tiếng gọi của Khải Khải và bộ mặt ma quỷ. Hồi tưởng, nghĩ ngợi và nghiền ngẫm, cuối cùng nàng nghiêng chặt răng, đau đớn nhắm mắt lại, hai dòng lệ tràn ra khóe mắt và chảy nhanh xuống gò. Bạch phu nhân cầm khăn tay lau nước mắt cho nàng, giọng bà ừ ừ và thương xót:

- Con làm sao thế Xảo Lan? Con bị điều gì làm cho sợ hãi phải không? Đừng để tâm nữa, cái vườn này có ma mà.

- Không!

Xảo Lan trả lời, giọng nàng vô cùng yếu ớt. Mở mắt ra, nàng nhìn mẹ chồng qua màn nước mắt mờ nhòa, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười nửa buồn nửa vui. Nàng lắp bắp nói với mẹ chồng:

- Con không phải vì sợ hãi mà vì bây giờ mới hiểu mình dại dột quá. Sự thật bày ra trước mắt mà con không thấy rõ, lại đi tin vào lời lẽ nực cười của ma quỷ.

- Xảo Lan, con đang nói gì vậy? - Bạch phu nhân hoảng hốt hỏi lại.

- Con rõ rồi, con rõ cả rồi! Mãi đến giờ con mới nghĩ ra sự thể! Con đã ngu quá!

- Xảo Lan, mẹ không hiểu con nói gì cả?

- Mẹ hiểu, mẹ hoàn toàn hiểu! - Xảo Lan ngồi dậy, giương cặp mắt trong trẻo sáng ngời nhìn Bạch phu nhân, mắt nàng vẫn đầm lệ, nhưng mặt nàng trở nên rạng rỡ mới mẻ. Giọng nàng cao hẳn lên và

có phần sôi nổi - Mẹ hiểu, người hầu con ở cũng hiểu, cha mẹ con cũng hiểu, chỉ riêng con Tú Cẩm, Tử Yên và con bị lừa mà thôi. Mọi người lợi dụng ngôi nhà ma quỷ trong Lạc Nguyệt hiên, lợi dụng tính nhút nhát, sợ ma quỷ của con. Thực ra, cái khu Lạc Nguyệt hiên trước kia có thể có ma, nhưng bây giờ bị nhốt trong hai cánh cổng ấy không phải là hồn ma bóng quỷ mà là người chồng đáng thương và bị cháy bỏng của con.

- Kia, Xảo Lan! - Bạch phu nhân hốt hoảng gọi.

- Có đúng thế không? Có đúng thế không? - Xảo Lan xúc động quát lên - Các người đã dùng trăm phương ngàn kế giầu giếm con, lừa dối con, cả Khải Khải nữa! Các người muốn con phải tin chàng đã chết, bắt con cái giá vì chàng không khôi ngô tuấn tú như trước nữa. Các người tưởng con sẽ chán ghét chàng! Các người coi thường con quá!

- Kia, Xảo Lan! - Bạch phu nhân lại thốt lên.

- Chỉ vì con không chịu, chỉ vì con không chịu cái giá! - Xảo Lan nói tiếp, lời lẽ xúc động, tiếng thở khò khè - Thế là các người để con cưới cái bài vị của chàng, tưởng con sẽ buồn khổ mà thay lòng đổi dạ, có phải thế không? Có phải thế không?

- Xảo Lan! - Bạch phu nhân lại gọi, hai hàng nước mắt tràn ra.

- Các người bày những mưu kế hoàn mỹ, bảo con không được bước qua hai cánh cổng cấm môn của Lạc Nguyệt hiên. Các người biết rõ trước kia con đã đến Hàn Thông viên, biết rõ con rất sợ Cửa Cẩm! - Nàng gào lên - Nhưng Khải Khải không kìm chế được nên không thể không đến thăm con. Đêm tân hôn con không cô độc, chồng mới cưới của con lúc nào cũng ở ngoài cửa sổ. Đây chính là lý do tại sao lúc nào con cũng nghe thấy tiếng thở dài, là lý do tại sao đêm khuya vẫn có người lên vào phòng con, đắp áo cho con, làm thơ để lại cho con. Đây không phải là hồn ma! Mà là người đang sống, là Khải Khải. Đúng không? Đúng không? Có đúng thế không? - Nàng mệt quá nói lạc cả giọng.

- Ôi Xảo Lan, mẹ còn biết nói gì với con nữa? - Bạch phu nhân nước mắt dàn dụa, không thốt được nên lời - Đây không phải là ý muốn của cha mẹ mà chính là của Khải Khải. Khi biết mình bị cháy xém cả mặt mày, nó van xin cầu khẩn cha mẹ nói với con là nó đã chết. Nó biết nó không còn xứng đáng với con, nó tự xấu hổ về hình hài và sợ sẽ hủy hoại đời con. Nó khổ sở lạy van cha mẹ đừng để cho con nhìn thấy nó và muốn con lấy được người chồng tốt đẹp. Xảo Lan, một người có tấm lòng vàng ngọc như con, lẽ nào con không thấu tỏ mối tình sâu nặng và nỗi niềm khẩn thiết của nó hay sao?

- Con hiểu! - Mắt Xảo Lan sâu thẳm như giếng sâu không đáy - Nhưng chàng không hiểu con! Chàng không hiểu tính mạng con ký thác cả vào tính mạng chàng, chứ không ký thác cả vào khuôn mặt chàng. - Nàng dừng lại cắn môi - Bây giờ thì mọi chuyện đã rõ ràng. Hóa ra những câu nói con nghe thấy hồi bị Ôm nặng không phải là những lời lẽ nghe thấy trong cơn mê sảng.

- Không phải. Mẹ đã đuổi mọi người ra và để nó trốn sau giường con và nói chuyện với con. Con ốm, nó còn đau khổ hơn cả con.

- Vậy ra tối hôm qua lúc nào chàng cũng đi đằng sau con? Do đó mới kịp thời cứu con! Cái đèn lồng rủ dẫn con. - Nàng trút ra một hơi thở dài - Chà, lại là cô hầu đưa các thứ vào ư?

Bạch phu nhân lặng lẽ nhìn nàng.

- Ô! - Xảo Lan động dậy mắt, đột nhiên đầu óc nàng tỉnh táo hẳn lên. Và cũng đột nhiên nàng hoàn toàn tin tưởng vào những gì đang diễn ra trước mặt. Nàng vụt đẩy chăn ra, nhảy xuống giường, mắt bừng sáng, nói qua hơi thở gấp gấp - Mẹ Oi, bây giờ mẹ còn chờ gì nữa? Mẹ để cho con được gặp chồng con chứ?

- Nó không dám gặp con, đêm qua, nó đã làm con té ngất đấy thôi.

- Con sẽ không té ngất nữa. Không còn gì làm được con té ngất nữa. Chỉ cần chàng còn sống là được.

- Thế thì con đi đi! Đi mà gặp nó. - Bạch phu nhân dàn dụa nước mắt, nhưng lại cười tươi - Nhưng trước khi gặp nó, con cần biết rõ nó không chỉ cháy mặt mà còn...

- Còn thọt một bên chân chứ gì?

- Tại sao con biết?

- Tử Yên đã trông thấy một bóng người "nhảy" từ trong bụi trúc ra. Sự thực chàng chỉ đi bằng một bên chân.

- Con có đủ dũng khí đi gặp nó không? - Bạch phu nhân hỏi lại.

- Chàng vẫn là Khải Khải, phải không mẹ? - Xảo Lan đáp, mặt nàng rạng rỡ hẳn lên.

- Phải, vẫn là Khải Khải. - Bạch phu nhân nhìn kỹ nàng dâu của mình, thông thả tiếp lời - Nó ở trong thư phòng Lạc Nguyệt hiên, gian thứ hai bên phải cửa vào. Nó đang đợi mẹ đến cho nó biết tình hình của con. Nó thường đợi mẹ đến cho nó biết tin tức về con. Mẹ nghĩ có lẽ lúc này con muốn đến báo cho nó biết phải không? Chắc chắn nó chờ đợi sốt ruột lắm rồi.

Xảo Lan chỉnh đốn lại quần áo tóc tai, nàng ra khỏi Vi Vũ hiên, không mang theo nàng hầu nào. Với những bước chân dứt khoát, vững vàng, nàng đi theo con đường nhỏ, đi, đi mãi... qua một lần cổng, lại qua một lần cổng nữa, vòng qua một khu vườn, lại vòng qua một khu vườn nữa... giống như hồi con nhỏ Khải Khải dắt tay nàng đi về phía cổng cấm môn...

- Em sợ gì? Có anh đây! Anh sẽ bảo vệ em!

Ai đã nói câu ấy? Khải Khải chứ con ai! Nàng không còn sợ nữa, cả cuộc đời còn lại, nàng sẽ không sợ nữa! Nàng đã có Khải Khải!

Nàng rảo bước thật nhanh về phía trước, về phía trước... rồi sau đó dừng lại trước hai cánh cổng cấm môn.

Cổng đóng. Có gì sau hai cánh cổng ấy? Một thế giới? Thế giới của tình yêu? Nàng đưa tay ra một cách ung dung, trân trọng, mừng vui nhưng rất nghiêm túc, đẩy hai cánh cổng cấm môn.

Mùi hoa mật lợi vây quanh nàng, hoa hồng đua nhau nở, ánh nắng rực rỡ đầy sân, hoa lá xanh tươi như gấm thêu tranh vẽ. Ngược mặt lên, nàng nhìn về hướng thư phòng nằm ở gian thứ hai, nơi ấy có một bóng người cô độc đang vò võ đợi chờ...

- Khu vườn đẹp quá, mình sẽ dọn đến khu Lạc Nguyệt hiên này.

Xảo Lan mơ hồ nghĩ vậy và nhìn bóng người trước cửa sổ. Sau đó, không nghĩ ngợi, không chần chừ, nàng kiên quyết và vui mừng xông qua Cửa Cấm.